

လမင်းမိမိ

ဝန်ခင်း
Read on the move

နှလုံးသားကို ချဉ်းနင်းတဲ့ခြေသံ

(၁)

“ဟဲ့....ဟိုကောင်မလေး သုန်သုန်၊ ကြာလှချည်လား၊ ငါက ကားဂိတ်တန်းဆင်းရတော့မှာ”

“ခဏ...ခဏလေးပါ ဘဘဝင်း၊
စာလေးတစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းတည်းပါ”

ဧည့်ခန်းက ဘကြီးဦးဝင်းရဲ့ လှမ်းအော်သံနှင့်ကပ်လျက်ပင် အခန်းထဲမှ
“သည်းမိုးသုန်”ရဲ့ လှမ်းဖြေသံကလည်း ညံစာစာထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ဦးဝင်းက
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ နာရီတစ်ချက် ကြည့်ရင်း ဧည့်ခန်းမှာရှိတဲ့ “ပန်းခေါင်ရန်း”ထံ
လှမ်း၍

“သမီးရော ဘာမှထည့်မပေးတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်းဘဘ၊ မပေးတော့ဘူး။ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ဟာတွေအားလုံး
မန်းလေးမှာလည်းရှိတာပဲ။ မရှိတာမှမဟုတ်တာ”

“အေး....ဟုတ်တယ်”

အခန်းထဲမှ သည်းမိုးသုန်သည်ပန်းခေါင်ရန်းရဲ့ စကားကြောင့်
အောင့်သက်သက် ဖြစ်မိကာ စားပွဲပေါ် စာတစောင်သွက်သွက်ရေးခြစ်နေရာမှ
အခန်းပပြေးထွက်လာရင်း...

“ဘဘ...ဟိုမှာအားလုံးရှိမှန်းတော့သိပါတယ်ဘဘ။ ဒါပေမဲ့ မန္တလေးက
တစ်ယောက်ယောက် ဆင်းလာတယ်ကြားတာနဲ့ သည်းမိုးသုန်က မေမေ့ဆီက
ဘာလေးပါမလဲ မျှော်မိတာပဲ။ အဲလိုပဲ မေမေလည်း မျှော်မှာ သုန်သုန်က သိလို့ပါ။

တစ်ခုခုလေး ပါးစေချင်လို့ပါ”

ပန်းခေါင်ရန်းက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်၍ သည်းမိုးသုန်ဘက်ကြည့်ကာ.....

“အခုကြည့်စမ်း....နင့်ဟာက မုန့်တွေ၊ ဒီမုန့်များ ဟိုမှာ
ဝယ်စားလိုရတယ်”

“ဟိုမှာက ဝယ်စားလို့ပဲရတာ လေ။ မေမေက ဝယ်စားရင်
သူဘာသာဝယ်တဲ့မုန့်ပဲဖြစ်မှာပေါ့။ အခုဟာကကျတော့
ငါလှမ်းကန်တော့လိုက်တဲ့မုန့်ကို စားရမှာ။ ပီတိချင်းအရသာချင်း ဘယ်တူမလဲ
တခြားစိပ်”

“နင့်ဟာ ပိုကိုပိုတာ။ သယ်ရတဲ့သူက ကရိုကထများတာ
ထည့်စဉ်းစားဦး”

ဦးဝင်းစည် မန္တလေးတွင် သည်းမိုးသုန်ရဲ့ မိဘနှင့်သော်လည်းကောင်း၊
ပန်းခေါင်ရန်းရဲ့ မိဘ များနှင့်သော်လည်းကောင်း ရင်းနှီးခင်မင်သူဖြစ်၍ ဒီကလေးမ
နှစ်ယောက်လုံးဟာလည်း ကိုယ့်မျက် စိရှေ့ကျပ်ပင်
ကြီးပြင်းလူဖြစ်လာကြတာဖြစ်ရာ အားလုံးရဲ့ စိတ်သဘောထား အချိုးအချိတ်တို့ကို
သိနေပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဒီကလေးမနှစ်ယောက်စကားနိုင်လှပြောနေလို့ကတော့သူပြန်ရဖို့ကိန်း
မမြင်တာကိုလည်း အစင်းသိပင် ။

“ကဲ..တော်..တော်။ သယ်တာကသယ်ပေးနိုင်ပတယ်။
ငါလည်းတခြားဘာမှသယ်စရာပါတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကဲ...
သုန်သုန်နင့်စာနင်အခုသွားအဆုံးသတ်ချည်။ ငါသွားရတော့မှာ”

“ဟုတ်”

သည်းမိုးသုန် လှည့်ပြေးချိန်.....

“ဖုန်းဆက်ပြောလို့မရတဲ့အတိုင်းပဲ ဘာဘရေ။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အမေဆီ အပိုတွေ စာရေးနေ တဲ့သူမျိုးက ရှိသေးတယ်”

“ငါ့ဟာငါရေးတာ နင့်အပူပါလား။ စာနဲ့ရေးမှ လိပ်ပတ်လည်မှာမို့ရေးနေတာပေါ့ဟဲ့...”

ပုံးခေါင်ရန်းစကားကို သည်းမိုးသုံကလည်းအတင်မခံပါ။ အခန်းထဲမှ လှမ်းအော်ဖြေရှင်းပါသည်။

“ဦးကျော်ခတို့ လှိုင်လှိုင်တို့ရောနေကောင်းကြလား ခေါင်ခေါင်”

ဦးဝင်းက တစ်ယောက်တစ်ခွန်းဆက်မရှည်နေစေရန် ပန်းခေါင်ရန်းကို စကားဖြတ်ပြောထားလိုက် ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့နေကောင်းပါတယ်”

“ဒီလာဖို့ရှိကြသေးလား”

“နောက်နှစ်ဆန်းမှလာမယ် ဘာဘဝင်း”

“အေး...အေး...စကားကြုံရင် ငါလည်းမေးတယ်ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သားသမီးမထွန်းကားတဲ့ဦးကျော်ခ ဒေါ်လှိုင်လှိုင်တို့လင်မယားတွင် ပန်းခေါင်ရန်းက ဦးကျော်ခရဲ့ ညီကမွေးသော တူမရင်းဖြစ်၍ သည်းမိုးသုံကတော့ ဒေါ်လှိုင်လှိုင်ရဲ့အစ်မကမွေးသော တူမအရင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒီတော့ ဒီနှစ်ယောက်က ညီအစ်မသဘောမျိုးလည်းကျ၊ ဘာမှလဲမတော်စပ်တဲ့ တစ်နှစ် တည်းမွေးရွယ်တူဖြစ်ကြပါသည်။

“သုန်သုန်ရေ မြန်မြန်ရေးပါဟ”

“ဟုတ်ကဲ့ဘာ၊ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ပါ”

သည်းမိုးသုန်သည် လက်ရေးကိုသော့နေအောင်

ကမန်းကတန်းရေးနေပါသည်။ ဖုန်းနဲ့ဆက်လိုပမရလို့ စားနဲ့ရေးတာပေါ့။
ဖုန်းဆက်ဖို့ကျတော့ ကိုယ်ပြောတာတွေ ခေါင်ခေါင်ကြားနေ မှာပေါ့။ သူမရှိတုန်း
ဆက်ရင်ဆင်မှ ဒေါ်ဆင်တော့ကြားမှာပေါ့။ ဘယ်သူကြားကြား ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။
ကိုယ်က ခေါင်ခေါင်ကို တုပပြီးပြိုင်သလို ဖြစ်နေဦးမည်။ ပြိုင်တယ်ရယ်လို့ချည်း
တော့မဟုတ်ပေမယ့် ပြိုင်တဲ့ယှဉ်တဲ့သဘောက သက်ရောက်နေတာပင်။ နောက်ပြီး
မေမေက သုန်သုန် ပူဆာတာကို မပေးဘူးဆိုရင် ကိုယ်ပူဆာတာ လူသိတာပဲ
အဖတ်တင်ဦးမည်။

ဒါကြောင့်စာနဲ့ရေးရတာ ...

“.....ဘဘဝင်းက လောနေပြီ။ စာရပ်လိုက်တော့မယ်မေမေ။

သုန်သုန် ပူဆာတဲ့ ဟန်းဖုန်း တစ်လုံးကို မဖြစ်မနေ ဝယ်ပေးဖို့ မေမေ စီစဉ်ပေးနော်။
ဖေဖေက မေမေ ဝယ်ပေးရင် ဘာမှပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

ခေါင်ခေါင်ခြံထဲမှာ ပဲနဲ့လမ်းလျှောက်ရင်း

ဖုန်းပြောနေတဲ့စတိုင်ကြော့ကြော့ကို မေမေမြင်ရင် ခုချက်ချင်းကို
ကောက်ဝယ်ပေးမှာ။ သုန်သုန် မကြားကြားအောင်အသံမြင့်ထားလိုက်သေးတယ်။
သူ့ဟန်းဆက်က သိပ်မကောင်းပါဘူး။ မေမေ သုန်သုန်ကိုဝယ်ပေးမယ်ဆိုရင်
ဟန်ဆက်ကို ဘလူးတုသ်တို့ ဘာတို့နဲ့ပမ န်ရှင်ဆုံဆုံပဲတဲဟာမျိုး
အကော်းစားရှာဝယ်ပေးနော်။ ကွန်ပျူတာနဲ့လည်း ချိတ်ဆက်သုံးလို့ရတဲ့ဟာပေါ့။
လေးလေးကျော်ကိုမေးပြီးဝယ်ပေါ့။ လေးလေးကျော်နားလည်ပါတယ်။
နော်မေမေမေနော်။ ဆက်ဆက်ဝယ်ပေးနော်။

မျက်နှာငယ်နေရှာတဲ့ မေမေချစ်သမီးလေး.....

သုန်သုန်

သုန်သုန်က စာကိုခေါက်၊ အိတ်ထဲထည့်ရင်း...

“ဘဘရေ...ပြီးပြီနော်ပြီးပြီ”

“တကယ်ပြီးမှပြော၊ ထွက်မလာနိုင်သေးဘဲ အလကား အော်မနေနဲ့”

“ငါ့ဟာငါ အော်တာဘာဖြစ်လဲ။

နင့်ကိုလှမ်းပြောနေတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ နင်ဟာလေ။ နေရာတကာပါပြီး သိပ်ဆရာလုပ်ချင်တယ်”

“နင့်အကြောင်းကို သိနေလို့ပြောနေရတာ ”

“သိလည်းပြောစရာမလိုဘူး။ ငါလည်းနင့်အကြောင်းသိပေမယ့်နင့်ကို ဘာမှအပုပ်ချ မပြောဘူး နော်ခေါင်ခေါင် ”

“ငါ့မှာ ဘာမှမှ ပြောစရာမရှိတာ”

“ဥပမာပေါ့ဟယ်.”

သုန်သုန်က စာအိတ်ဖုံးကိုလျှာနှင့်လျက်၍ စိုစွတ်စေကာ အဖုံးဖုံး၊ လက်ကလေးနှင့်ဖိရင်းဖိရင်း...

“နင်မှာတစ်နေ့တစ်နေ့ကို နားဆွဲတို့ ဆွဲကြိုးတိုပ ဟန်းချိန်းတို့ ဖန်စီတွေ ဝယ်ရလွန်းအားကြီး တော့ လက်ထဲငေါက်မရှိ။ ဘိုင်ကပြတ်၊ အမေဆီ ကိတ်မုန်လေးတတုန်းဝယ်မပို့လိုက်တာကို ဘဘ ဝင်းသယ်ရမှာစိုးလို့ လို လှီးလွဲပြောရ၊ အဲဒါကို ငါပြောလို့လား”

ပြောလို့လားသာဆိုတယ်။ စကားက ပြီးနေပြီပင်။ ခေါင်ခေါင်သည် မျက်နှာလေးနီမြန်း ဒေါက်ကန် လာကာ....

“အောင်မာ...နင်နော်၊ နင်ပြောသလို မဟုတ်ဘူး။ နားလည်လား”

“လည်ဘူး ငါ့တော့အဲဒီ လိုပဲထင်တာ”

“မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်လင်းနေပေါ့....အခါ”

သုန်သုန်က ပခုံးတွန့်ကာတမင်တကာ အမြင်ကတ်စရာဖြစ်အောင် ရယ်သံပေးလျှင် ခေါင်ခေါင့် မျက်နှာမှာ စူပုပ်ပုပ်၊ ဒေါသတွေ တဖွားဖွား ထွက်နေတဲ့ရုပ်၊ ဦးဝင်းက ရယ်ချင်စိတ်ရှုပ်သက်ပြင်းကြီးချ ရင်း....

“ကဲ...ကဲ...ပေး...ပေး...ညည်းစာအိတ်၊ ငါလည်းသွားမယ်။ ညည်းတို့နှစ်ယောက်လည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တည့်အောင်နေကြစမ်း၊ ကိုယ့်ညီအစ်မတွေလို သဘောထားရမှာပေါ့။ ညည်းတို့မိဘတွေဆိုတာလည်း တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် မဆက်ဆံလို့မရ။ ၎င်းရင်းနှီးနှီးနေကြတဲ့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ၊ ပြောရရင် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေပဲ။ မခေါ်လို့ရတာ တွေ မဟုတ်ဘူး...”

ညည်းတို့က ဒီမှာမတည့်ကြဘူးဆိုရင် သူတို့ပလည်းစိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်ဘူး။ အလကား ဘာမဟုတ်တာနဲ့ စကားနိုင်လှရင်း အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ဆိုတာလိုမျိုး သည်းမခံနိုင်ကြ တဲ့အခါ ထရန်ဖြစ်ရော၊ ဒါ ဘယ်ကောင်းမလဲ ညည်းတို့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေကြရင် ညည်းတို့မိဘတွေကို ငါပြန်အသိပေးရလိမ့်မယ် ထင်တယ်

ဦးဝင်းစကားကြောင့် ခေါင်ခေါင်ရော သုန်သုန်ပါ မျက်လုံးဝိုင်းသွားပါသည်။ ဘာဘဦးဝင်းဟာ သူ့စီးပွားရေးကိစ္စတို့နှင့် မန္တလေးနှ့်ရန်ကုန်ကို လစဉ်မပျက် အကူးအသန်း လုပ်နေရတဲ့သူ။ ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း ဒီကိုဝင်ဖို့ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ မိဘတွေက အကူအညီတောင်းအပ်နှံထားတဲ့သူ။

မိဘတွေနဲ့ မကြာမကြာ မတွေ့ရပေမယ့် ဦးဝင်းနဲ့တော့လတိုင်တွေ့ရပါသည်။ ဒီတော့ သုန်သုန်နဲ့ ခေါင်ခေါင့်အကြောင်းကို ဘာဘဦးဝင်းက အားလုံးထက်ပိုသိနေပါသည်။ ဘာဘဦးဝင်းက အားလုံးထက်ပိုသိနေပါသည်။ ဘာဘဦးဝင်းက အားလုံးထက်ပိုသိနေပါသည်။

မခေါ်လို့မရ မခင်လို့မရ မျက်နှာပျက်လို့လည်းမဖြစ်တဲ့ ပတ်သက်ရာ
ပတ်သက်ကြောင်းရပ်ဆွေဂုဏ်မျိုးတွေဖြစ်နေပါသည်။

သို့သော်လည်း သုန်သုန်နှင့်ခေါင်ခေါင်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
မသိမသာအပြိုင် အဆိုင် အကြောအတင်မခံနှင့် အငြိကလေးတွေ
ရှိတဲ့အကြောင်းနှစ်ဖက်လုံးက မိဘတွေ သိတော့ သိကြ တာပါပင်။ မသိသလိုလေး
နေကြတာ။ သိပ်ကြီးဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပြဿနာတက် ရန်ဖြစ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာမှာအထိ
လောက်တော့ မိဘတွေကလည်းဖြစ်စေချင်တာမဟုတ်။ လက်သင့်ခံမှာမဟုတ်ပေ။

တော်ကြာ မပြေလည်တာကိုအကြောင်းပြုပြီး ရန်ကုန်ကနေ
ပြန်ခေါ်ယူလိုက်တာမျိုးလုပ်မှာ ကိုတော့ နှစ်ဦးလုံးစိုးရိမ်ပါသည်။
ဆယ်တန်းကတည်းက ဒီမှာလာဖြေထားကြတာဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့
သူငယ်ချင်းအရင်းတို့ဟာလည်း ရန်ကုန်မှာပဲရှိကြတာမို့ မန္တလေးမှာ
သူငယ်ချင်းမရှိတော့ သလောက်ပင်။

ဦးကျော်ခရဲ့ ညီပန်းခေါင်ရန်းရဲ့အဖေဖြစ်သူ ဦးကျော်မင်းမှာ
နိုင်ငံခြားသဘောအရာရှိဖြစ်ရာ သဘောတက်လိုက် မြန်မာပြည်နေလိုက်။
မန္တလေးမှာ ကျန်ရစ်တဲ့ ပန်းခေါင်ရန်းရဲ့အမေ ဒေါ်ချယ်ရီမှအောက်တွင်
ကလေးအငယ်နှစ်ယောက်ရှိပါသေးသည်။ ပန်းခေါင်ရန်း ဆယ်ချစ်သမီးရောက်မှ
ထပ် မွေးထားတဲ့မောင်တစ်ယောက် ညီမလေးတစ်ယောက်ခုမှ ငါးတန်းတစ်ယောက်
သုံးတန်းတစ်ယောက်။

ပန်းခေါင်ရန်းကိုးတန်းအရွယ် ဆယ်ငါးနှစ်သမီးလောက်မှာ
လက်မလွတ်သေးဘဲ ကလေးအငယ် နှစ်ကောင်နဲ့ ဂျင်ချေလည်ကာ
သမီးအကြီးရဲ့ပညာရေးကို သိပ်အာရုံမစိုက်နိုင်ဘဲ ဒေါ်ချယ်ရီက ရန်ကုန်က
ခဲအိုတော် ဦးကျော်ခကို လှမ်းအကူအညီတောင်းကာ ပန်းခေါင်ရန်းကို ရန်ကုန်မှာ
ကျူရှင်ဝိုင်းကောင်းကောင်းတွင်ထားလိုကြောင်း စာလည်းတော်တာမို့
ဆယ်တန်းများအမှတ် မြင့်မြင့်နှင့်အောင်အောင်

လမ်းညွှန်ကြပ်မတ်ပေးစေလိုတဲ့အကြောင်း အကူအညီတောင်းပါသည်။

ဦးကျော်ခတို့လင်မယားကရှောရှောရှူရှူ လက်ခံသဖြင့် ဒေါ်ချယ်ရီက သမီးဖြစ်သူကို လစဉ်စရိတ်အလုံအလောက်နှင့် ခဲအိုဖြစ်သူထံ ပို့လွှတ်လိုက်တာပင်။ ဦးကျော်ခကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်လိုတဲ့ခေါင်ခေါင့်ကို အကူအညီအထောက်အပံ့ အကြပ်အမတ်တို့ ပေးနိုင်မယ် ယူဆလို့ပင်။ ဒေါ်ချယ်ရီ ကိုယ်တိုင်ထက် နားလည်ကျွမ်းကျင်မယ်လည်း ယုံကြည်လို့ပင်။

ခေါင်ခေါင်ဟာ ကိုးတန်းကလည်းတက စတင်၍ ဦးကျော်ခ စီစဉ်သော ဆရာ ဆရာမတို့နှင့် ကျူရှင်ဝိုင်းတက်ရပါသည်။ သူကလည်းစာတော်ပါသည်။ ကိုးတန်းအောင်တဲ့အခါ အပ်ထားတဲ့ကျောင်းမှာပဲ တစ်ကျောင်းလုံးတွင် ပထမ။ ကျူရှင်ဝိုင်းစာမေးပွဲတွေမှာလည်း အမှတ်ပြည့် တွေနှင့် အခြေအနေအင်မတန်ကောင်းတဲ့အခါ....

ဦးကျော်ခလိုပဲ မန္တလေးမှာ စာတော်တံတူမတစ်ယောက်ရှိနေတဲ့ ဒေါ်လှိုင်လှိုင်ဟာလည်း သူတူမကို ခေါင်းထဲသတိရလာပါသည်။ အစ်မဖြစ်သူနှင့် လှမ်းတိုင်ပင်ကြည့်တဲ့အခါ အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ထက် တူမဖြစ်သူ သည်းမိုးသုန်က သိပ်ကိုစိတ်ပါတက်ကြွနေတာ။ နီးစပ်တဲ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲကပဲပမို့ သည်းမိုးသုန်က ကြားထားတာ တစ်ကြောင်း။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ပန်းခေါင်ရန်းလိုပင် ဆယ်တန်း အောင်တဲ့အခါ ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်ဖို့ မှန်းထားပြီး ဝင်ရင်လည်း ရန်ကုန်ဆေးတက္ကသိုလ် တက်လိုသည်ဖြစ်ရာ အမေကိုသွားမယ် သွားမယ် ပူဆာတော့တာပင်။

ဒီလိုနှင့်သည်းမိုးသုန် ရန်ကုန်ရောက်လာတော့ ဝိုင်းကျူရှင်စတော့မည် နွေရာသီပိတ်ရက် ဧပြီလဆန်းကာလ။ အိမ်မှာ ဆရာစုခေါ်သင့်တဲ့ ဝိုင်းအတွက် သည်းမိုးသုန်တစ်ယောက်တိုးလာတဲ့ ပန်းခေါင်ရန်းအဖို့လည်း ကျူရှင်စရိတ်တစ်ဝက်သက်သာပါသည်။ ဉာဏ်ရည်လည်း တူတူချင်းဖြစ်၍ စာ

သင်ရတာ လည်း အဆင်ပြေပြေရှိပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တကယ်တော့

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ခင်လည်းခင် ပြိုင်လည်းပြိုင်။

ပြေလည်နေချိန်မှာလည်းပြေလည်နေကာ မတည့်ပြန်ရင်လည်း မတည့်ပြန်။

စာတင်မက အလှအပပါ ပြိုင်ရသလိုရှိတဲ့ ပန်းခေါင်ရန်းနှင့် သည်းမိုးသုန်တို့ဟာ တစ်ယောက်တမျိုး ချောလှစမတ်ကျကျ ကြော့ကြော့သန့်သန့်ကလေးတွေဖြစ်ရာ ဘယ်သူက ဘယ်နေရာပိုလှပါတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရခက်လောက်ရှိလှသည်။

ဆယ်တန်းအောင်ကြတဲ့ အခါကျတော့

နှစ်ယောက်လုံးငါးဘာသာဂုဏ်ထူး အညီအမျှ။ အမှတ် ပေါင်းကျတော့

ပန်းခေါင်ရန်းက သည်းမိုးသုန်ထက် လေးမှတ်များခဲ့ကာ ထိုနှစ်က မိန်းကလေး

ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်အမှတ်ဟာ သည်းမိုးသုန်အတွက် နှစ်မှတ်အလို၊

ပန်းခေါင်ရန်းအတွက် နှစ်မှတ် သာနေရာမှာ ဖြတ်ပစ်လိုက်ရာ သည်းမိုးသုန်ဟာ

နှစ်မှတ်ကပ်၍ ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်မရ။ အမည်နှင့် ညီအောင် မိုးသည်းသလို

ငိုကြွေးပမ်းနည်းလိုက်ရပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သည်းမိုးသုန် တစ်ယောက် ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်ပဲ

လျှောက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းလည်းတက် အပြင် သင်တန်းတွေလည်းတက်။

အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဟိုဘက်တူမ ဒီဘက်တူမ ဘယ်လောက်ပဲ အခွင့်အရေး

မျှမျှတတ ရထားတယ် ဆိုလို့ လူငယ်တွေဖြစ်ရာ အဖုအထစ်

ပြဿနာဆိုတာလေးတွေကတော့ မကြာမကြာဆိုသလို ရှိတတ်တာပင်။ သို့ပေမဲ့

အကြီးအကျယ်တော့ ဖြစ်ခွင့်မရအောင် အန်တီလိုင်က ထိန်းသိမ်းနိုင်သည်။

နှစ်ယောက်လုံးဟာလည်း ဦးဦးကျော်ခကိုရော အန်တီလိုင်ကိုရော

ရိုသေလေးစား ကြောက်ရွံ့ ကြရတယ်ဖြစ်ရာ ပြဿနာကြီးမားလာခဲ့တယ်ရယ်လို့

မရှိရပါ။ မနှစ်ကတော့ ဦးဦးဟာ အသက်ငါးဆယ့် ငါးပြည့်ကာ ကြိုတင်ထားတဲ့

လုပ်သက် ၃၀နှစ်ပြည့် ပင်စင်လည်းကျ၊ စင်ကာပူနိုင်ငံသို့ ကြိုလျှောက်ထားတဲ့ အလုပ်လည်းရ။

ဦးဦးမောင့်ထံ အဲလစ်ဘောက်သ်ဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတော့မည်ဆိုတော့ အန်တီ လှိုင်က လိုက်ကိုလိုက်ပါရတော့မည်။ အန်တီလှိုင်နှင့်ဦးဦးဟာ ဆယ်နှစ်အသက်ကွာ၍ အချစ်ကြီးကြတဲ့ ဇနီးမောင်နှံ။ ကလေးသားငယ်လည်း မရှိတော့ လူကြီးစုံတွဲနဲ့တောင် တယ်မတူ

ဦးဦးနှင့်အန်တီလှိုင် နိုင်ငံခြားကို ရွှေ့ပြောင်းကြရတော့မည် ဖြစ်သော်လည်း ဒီရန်ကုန်အိမ်ကို တော့ ပိတ်သွားတာမျိုးငှားသွားတာမျိုး အန်တီလှိုင်က မလုပ်ချင်။ ခေါင်ခေါင်နှင့် သုန်သုန်ကိုသာ နေမြဲ တိုင်း နေစေလိုသည်။ သူတို့ကျောင်းတွေလည်းပြီးကြသေးတာ မဟုတ်သေး။ အိမ်မှာလည်း ဦးဦးတစ် သက်အတူကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ လူယုံတော်မောင်နှမ ဦးကျား ကြီးနှင့် ဒေါ်ဆင်တို့ရှိသည်။

ဦးကျားက မာလီလည်းမာလီ၊ ဒရိုက်ဘာလည်း ဒရိုက်ဘာ။ ဒေါ်ဆင်က အိမ်ထောင်ကိစ္စ အဝဝ စီမံခန့်ခွဲပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်ရှိနေတဲ့အတွက်လည်း ခေါင်ခေါင်နှင့် သုန်သုန်ကို မိဘတွေက ဇွတ်ပြန်မခေါ်ဘဲ စိတ်ချနိုင်တာပင်။ ရယ်ရတာ က ဒေါ်ဆင်ဟာ ခေါင်ခေါင်လူဖြစ်ပြီး ဦးကျားက သုန်သုန်လူ။ တစ်ခုခုဆိုရင် မသိမသာဘက်လိုက်တတ်ကြတာ သူတို့မောင်နှမချင်းပင် ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်တာ။

ခေါင်ခေါင်က ဆယ်တန်းဖြေပြီးကတည်းက ကားမောင်းကို အပတ်တကုတ်သင်ကာ ဆယ့်ရှစ် နှစ်ပြည့်တော့ ကျွမ်းကျင်ကာ လိုင်စင်အလွယ်တကူ ရသွားခဲ့သည်။ သုန်သုန်ကတော့ ဆယ်တန်းဖြေ အပြီးမှာ အမ်စီမဝင်တာ သိရကတည်းက ကွန်ပျူတာများပဲ ထူးထူးချွန်ချွန် ဖြစ်ရမယ်ရယ်လို့ စိတ်ဒုံးဒုံး ချရလေရာ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွေ အစုံကို လောဘတကြီး

လျှောက်ပြေးတက်နေခဲ့ကာ ကားမောင်းသင်ဖို့တွေ ဘာတွေရှေ့တန်းမတင်ခဲ့။

ခဏကြာတော့ ခေါင်ခေါင် အိမ်ကကားကို တက်မောင်းနေတော့တဲ့ စတိုင်ကျကျဟန်ပန်ကိုမြင် မှပင် ကိုယ်လည်းအားကျပြီး လိုက်တော့သင်ဖြစ်ပါသေးသည်။ ခေါင်ခေါင့် အတုခိုးရသလိုဖြစ်ကာ စိတ်ထဲကလည်း သိပ်မပါတာရယ်။ ပြီးစာတု သုန်သုန်ကိုယ်တိုင်ကိုက ခေါင်ခေါင့်လောက် သတ္တိမရှိ မရဲတင်းတာရယ်။

မောင်းတော့မောင်းတတ်သလို ရှိပေမယ့် ဟိုတိုက်ဒီပြီနှင့် ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ်ကြီး မကျွမ်း လေရာ ခေါင်ခေါင့်ကလည်းရှက်လာပြီး မောင်းချင်စိတ်က သိပ်မဝင်တော့။ မေမေကလည်း မန္တလေးက လှမ်း၍

“အရဲမကိုးနဲ့ သမီးဦးကျားကြီး တစ်ယောက်လုံးရှိတာပဲဟာ။ ခေါင်ခေါင် သူ့ဟာသူ မောင်းနိုင် တာကို လိုက်အားမကျနဲ့။ မမောင်းလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မောင်းပြီးတစ်ခုခုဖြစ်မှာ မေမေစိတ်ပူတယ်”

ဖေဖေရော အခုဩစတြေးလျ ရောက်နေပြီဖြစ်သောကိုကိုတို့ကပါ မေမေနှင့် တစ်သံတည်းတစ်လေတည်းပင်။ အိမ်မှာ သမီးငယ်လေးဖြစ်၍ စိတ်မချကြတာက အကျင့်ပါနေသလို သုန်သုန် ကားမောင်းဖို့ကိစ္စဟာ လေထကြွပ် မှေးမှိန်ပျက်ပြယ်ခဲ့လေသည်။

အခုလို အန်တီလိုင်တို့မရှိတော့ အိမ်မှာကားနှစ်စီးကျန်ခဲ့ရာ ခေါင်ခေါင်က သူ့ဟာသူ ကားတစ်စီးကိုမောင်းကာသွားလာတော့၍ သုန်သုန်ကလည်း ကျန်တဲ့တစ်စီးနှင့်ဦးကျားကြီးတို့ အပိုင်သိမ်းပစ်လိုက်တာပယ်။ အရင်ကတည်းက ပိုအစေးကပ်တဲ့ သုန်သုန်နှင့်ဦးကျားကြီးဟာ အတူသွား အတူလာ ပိုပြီးရင်းနှီးတာ တစ်ဖွဲ့သားတည်း ပိုကျလာသကဲ့သို့ ခေါင်ခေါင်ကလည်း (သုန်သုန်လောက် တီတီတာတာ ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ မရှိတတ်သော်လည်း) ဒေါ်ဆင့်ကို ပိုကပ်လာကာ တစ်အိမ် တည်းမှာ နှစ်ဂိုဏ်းကွဲနေသလို ဖြစ်နေပါသည်။

အန်တီလိုင်က အိမ်သုံးစရိတ် စားစရိတ်တို့ကို သူတို့မရှိသော်လည်း သုန်သုန်တို့ရဲ့ မိဘတွေ ကို အကုန်မခံစေ။ ဘဏ်စာရင်းစာအုပ်ကို ဒေါ်ဆင် ထုတ်လို့ရအောင် စီစဉ်ခဲ့ကာ စာရင်းအင်းနှင့် စနစ် တကျ သုံးစွဲစေပါသည်။ သုန်သုန်နှင့် ခေါင်ခေါင်ကတော့ ကိုယ့်ကျောင်းစရိတ်နှင့် မုန့်ဖိုးအိမ်ကပို့တာ။ သုံးရတာ အပြင် တစ်ခုပိုလာတာက ကိုယ်သုံးတဲ့ကားရဲ့ ဓာတ်ဆီဖိုး ကိုယ်ကျခံရတာ ပင်။

ဒါအတွက် တကျက်ကျက် တညံ့ညံ့ မကြာခဏတွက်ကတ်ကြသည်။ ဒေါ်ဆင်ကို ဈေးဝယ်ပို့ရ တာ၊ ဖုန်းခွန် မီတာခွန် သွားဆောင်ရတာ တခြားအိမ်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရတာ တွေအတွက် ခေါင်ခေါင် ကားနဲ့တလှည့် သုန်သုန်ကားနဲ့တစ်လှည့်နားလည်မှု ယူထားသည်။ ဒါမှ ဓာတ်ဆီအကုန် ညီမျှမည်။

အဲသလောက်ထိ အတိအကျ တွက်ချက်ကတ်သတ်နေကြတာကို မန္တလေးကမိဘတွေရော အန်တီလိုင်တို့ပါ မသိကြပါ။ သိရင်လည်း ဒီလောက်အသေးစိတ်ကတ်ကြရပါ့မလားလို့ အမေနှစ်ယောက်က ကိုယ့်လူကိုယ် ထုကိန်းမြင်ပါသည်။ ကိုယ့်သမီးဘက်က ကိုယ်ပါမှာ မှန်သော်လည်း နှစ်မအေစလုံးဟာ စိတ်ပုတ်စိတ်ယုတ် ကလိန်ကကျစ်သဘောထားတွေ မရှိဘဲ။ ပြဿနာမလိုလားသော၊ ကိုယ့်ဘက်ကသာ အနည်းအကျဉ်း အနစ်နာခံလိုက်မည်ဖြစ်သော စရိုက်မျိုး ကိုယ်စီမို့ပင်။

“ဘဘ”

“ဘာလဲ”

“ဟိုလေ....သုန်သုန်တို့က အကျင့်ပါနေလို့တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စနေကြတာပါ။ မေမေတို့ကိုလေ မပြောပနဲ့နော်”

“ညည်းတို့ပုံတွေကစနေတဲ့ပုံတွေ၊ ငါ့ကိုအုပ်မနေနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘဘရဲ့၊ သုန်သုန်ပြောတာဟုတ်ပါတယ်။

ခေါင်ခေါင်ကလည်း ပါးစပ်က ဝသီပါနေလို့သာ လွှတ်ခနဲ ထွက်ထွက်နေတာ
ခေါင်ခေါင်တို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်ထဲမှာ
သံယောဇဉ်ကြီးပြီးသားပါ”

၊ ပြောအပြီး ဘဘဦးဝင်း အလစ်မှာ ခေါင်ခေါင်က သုန်သုန်ကို
မျက်စောင်းခုတ်လိုက်သလို....

“ဟုတ်တယ်ဘာ၊ ချစ်လည်းချစ်ကြပါတယ်...အဟီး”

သုန်သုန်ကလည်း နောက်ပစ်ထားတဲ့ လက်နှစ်ဖက်က
လက်ဝါးကလေးတွေကို ဘဘမမြင်ဘဲ ခေါင်ခေါင်ပဲ မြင်ရအောင် ခါပြနေပါသည်။
ခေါင်ခေါင်က တမင်တကာ...

“သုန်သုန် နင့်လက်ဝါးတွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့”

“လှုပ်နေလို့”

“ဘယ်မှာလှုပ်နေလိုပလဲ”

“တင်ပါးကပ်ပြီး လှုပ်နေတာ”

“အဲဒါတင်ပါးယားလို့ ကုတ်နေတာ။ နင်မမြင်ဘူးလား”

“ဪ...အဲလိုလား...အဟဲဟဲ”

“တည့်အောင်နေပါဆိုနေမှ ပြောရင်းကကို ဖောက်နေကြပြန်ပြီ”

“အာ...ဘဘကလည်း အဲဒါ တည့်နေတာလေ။ တည့်လို့သာ ဒီလိုတွေ
နောက်နေတာပေါ့”

“အင်းလေ...ဘဘကလည်း”

“ကဲ...ကဲ...ငါပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဘာ၊ မေမေ့ကို စာဆက်ဆက်ပေးလိုက်နော်ဘာ၊ သုန်သုန် ဖုန်းဆက်ထားမယ်။ ကားဆိုက်ချိန်ရောက်တာနဲ့ မေမေသွားယူပါ။”

“အေး...ဆက်ထား”

ဘာဘဦးဝင်းအငှားကားပေါ်တက်ကာ ကားထွက်သွားတော့ နှစ်ယောက်သား တံခါးပိတ်ကာ အိမ်ထဲလှည့်ဝင်ခဲ့ကြရင်း....

“ငါ့အမေဆီ မုန့်ပါလာတာ၊ နင်အမေကြားရင် နင့်အမေလည်း စားချင်နေမှာပြန်နော်”

“အောင်မာ နင်ငါ့အမေကို ကလေးများ မှတ်နေလား။ သူများစားရင် လိုက်စားချင်ရအောင် ငတ်နေတာမို့လို့လား။ ဟိုမှာလည်းရှိတာကို စားချင် ဝယ်စားမှာပေါ့”

“ဟဲ့....ဝယ်စားတာနဲ့ သားသမီးက ဝယ်ပို့တာ အရသာချင်း ပီတိချင်း မတူပါဘူး ဆိုနေမှ နင်သိပ်ဒုန်းဝေးလှချည်လား”

“နင်သိပ်ပိုမနေနဲ့။ ပီတိဖြစ်ရအောင် နင်လုပ်စာ နင်ရှာစာနဲ့ နင့်အမေ့ကို ဝယ်ကျွေးနေတာကို သူများက အထင်မှားနေပါဦးမယ်နော်။ အမေပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံထဲကပဲ ပြန်ဝယ်ထဲဟာ..။ သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ပဲဝယ်တာ။ ဘာပီတိဖြစ်စရာရှိလဲ”

“ဟယ်...နက် မိဘအပေါ်သိတတ်တဲ့ သားသမီးနဲ့ မိဘရဲ့ကြားက မေတ္တာတရားနဲ့ ပီတိကို မခံစားတတ်ဘူးလားဟင်။ သူ့ပိုက်ဆံဖြစ်ဖြစ် ငါ့ပိုက်ဆံဖြစ်ဖြစ် သတိတရစားစေချင်တဲ့ စေတနာအသိစိတ်အပေါ် ပီတိဖြစ်ရတာ ဟဲ့၊ ဘယ်သူ့အိတ်ထဲကထွက်တဲ့ ကျပ် တွေလည်းလောက်ပဲ နင်စဉ်းစားတတ်လား”

“အပိုတွေမပြောစမ်းနဲ့ဟာ။ လူမျိုးကြားရင် အဟုတ်ထင်သိပ်သိတတ်တဲ့သမီး မှတ်နေပါဦးမယ်။ နင့်ဟာနင် ပူဆာစရာရှိလို့ မျက်နှာလုပ်တာ မသိရင်ခက်မယ်”

“ဘာမှ ပူဆာစရာမရှိဘူး...ဟွန်း”

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စ စာတကူးတက ရေးနေစရာလို့လဲ”

“နင့်လို အမေဆီ ဖုန်းဆက်ရင် မေမေ့ကိုလွမ်းလို့

ထမင်းသိပ်မစားနိုင်ဘူး သိလား ဆိုပြီး ဒီဘက်မှာ ဘာဂါကြီးကိုက်ဖဲနေတဲ့
ပါးစပ်ဖျားလေးက ဘလစ် ဘလစ်သမားမဟုတ် ဘူးတဲ့။ စာလေးနဲ့
ခပ်နင့်နင့်လေးရေးပြီး အလွမ်းဖြေရတာ ”

“အား ဟား ဟား....အမယ်လေး ဗိုက်တွေနာလိုက်တာ သုန်သုန်ရယ်၊

ငါ့ကို ဟဒယရွှင်ဆေး မတိုက်ကျွေးစမ်းပါနဲ့ မွေးနေ့ပွဲတက်လိုက် ရှော့ပင်ထွက်လိုက်
ဖြူတီပါလာသွားလိုက်နဲ့ အချိန်မလောက်တဲ့ နင်က အမေ့ကိုလွမ်းနေလို့လား ...
ဟား...ဟား”

“နင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

“အေးလေ...ငါက အပိုတွေ မဖြစ်ပါဘူး”

“ငါကကော ဖြီးနေလို့လား ကိုယ့်အမေ့ကိုယ်လွမ်းလို့လွမ်းတယ်ပြေတာ”

“ဪ...နင့်အမေ့ကို အဂုမ်းလွမ်းလို့နေမှာပေါ့နော်။ မနက်က

ဖုန်းထဲမှာ ကျော်ကိုကိုနဲ့ ဟီးဟီး ဟီးလုပ်နေရတာ ”

“ဟဲ့...နင်လိုက်ချောင်းနားထောင်နေတာက အရေးမကြီးဘူး

တော်ကြာကျော်ကိုကို သိသွားရင် နင်တို့ အားတုံအားနာတွေဖြစ်နေပါဦးမယ်
ငါကတော့နင်ကြားကြား ဘာဖြစ်ဖြစ်အေးဆေးပဲ နင်က

ပထမကျော်ကိုကိုနင့်ကိုစာတွေလာမေးနေတာ လတ်စသတ်တော့

ဒီကောင်လက်စသတ်ပဲလို့ ထင်နေရာက ကျော်ကိုကိုက နင့်ကတစ်ဆင့်

ငါ့ဆီလမ်းဖွင့်ချင်တာကို နင်ရိပ်မိသွားပြီး နင်ငုပ်သွားတာကို သူက မျက်နှာပူနေတာ”

“ဘာပြောတယ်”

ပန်းခေါင်ရန်းမှာ အရှိုက်ထိကာ ထူပူသွားပါသည်။

သူနဲ့အတူတူတက်နေတဲ့ ဆေးကျောင်းသား ကျော်ကိုကိုတစ်ယောက်
ဖုန်းနံပါတ်တောင်း ဖုန်းဆက်၊ အိမ်အထိလာကာ စာတွေတိုက်လုပ်ခဲ့တာကို
သူ့အပေါ် ဇာတ်လမ်းတွေစပြီလို့ ထင်မိခဲ့တာ အမှန်ပင်။ အမှန်တကယ်က သင်းက
ခေါင်ခေါင်နှင့်သုန် သုန်ကို ရှားရှားပါးပါးအတူးသွားဖြစ်တဲ့ ရှေ့ပင်တစ်ခေါက်မှာ
တွဲတွေ့လိုက်ပြီး ညီအစ်မဝမ်းကွဲ တော်တယ်။ အတူနေတယ်ရယ်လို့
အကြမ်းဖျဉ်းသိသွားကာ ခေါင်ခေါင်ကို ချဉ်းကပ်တော့တာပဲ။

ကိုယ့်ကိုပဲ ထင်မိခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ကျော်ကိုကိုကိုတော့
စိတ်မဝင်စားလှ၍ မလွမ်းလောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သုန်သုန်ကိုကြိရွယ်ဖို့
သူ့ကိုချဉ်းကပ်တာလို့ သိလိုက်တော့ ငုပ်သွားရတာ တော့အမှန်ပဲလေ။

“နင်တို့ဖုန်းပြောတာ လိုက်ချောင်းနားထောင်စရာလည်း
အကြောင်းမရှိဘူး။ ကျော်ကိုကိုလို ဟာလည်း
စိတ်ကူးထဲတောင်မထည့်ဘူးဒေါ်သုန်သုန်ရေ၊ တချို့တွေသာ ဆေးကျောင်းကို
ဘယ်လို နည်းနဲ့ပတ်သက်ရပတ်သက်ရ ကိုယ်မရောက်ရလည်း ဂျောက်တဲ့သူနဲ့တွဲရ
တွဲရ အရူးထနေကြတာ”

“ဘာ...နင် ငါ့ကို စောင်းပြောနေတာမဟုတ်လား ခေါင်ခေါင်”

“နင်က အဲလိုဟုတ်လို့လား မဟုတ်ရင်ပြီးတာပဲ။ ငါက
တချို့ကိုပြောပြတာ”

“နင်တို့ဆေးကျောင်းသားတွေလည်း ငါကအထင်မကြီးသေးဘူးနော်။
လောကမှာ စာတော်တာ။ ဆရာဝန်ဖြစ်တာသည်သာ အရည်အချင်းမှတ်မနေနဲ့။
နင်တို့ဆရာဝန်တွေထက်တော် တဲ့လူတွေ လောကမှာ အများကြီးခေါင်ခေါင်ရေ
ကျော်ကိုကိုကိုလည်း မိကောင်းဖခင်သားလေးမို့သာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး
ပြန်ဆက်ဆံနေတာ ဆေးကျောင်းသားဆရာဝန်လောင်း ဆိုပြီး မက်လိမ့်များ

မထင်ထားနဲ့...”

လူတစ်ယောက်မှာ စာတော်တယ် ဆိုတာထက်ပိုပြီး
ရှိဖို့လိုအပ်တဲ့အရည်အချင်းတွေအများကြီး ကျောင်းစာတော်ဖို့ဆိုတာက
တစ်ကိုယ်ရည်လိုအပ်တဲ့အရည်အချင်းထဲမှာ ငါက နောက်နားကထား
ထားတဲ့အရည်အချင်းမျိုးခေါင်ခေါင်ရဲ့၊ နင်စိတ်အေးအေးထား၊ ကျော်ကိုကိုကို ငါက
ခေါင်းထဲမထည့် ဘူး။ မိတ်ဆွေလောက်ပဲ

“အံ့မာ.....ငါက စိတ်ပူနေတာမို့လို့လား၊ငါကလုံးဝစိတ်မဝင်စားတာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ ငါ့ဟာငါ ဟီးဟီးဟီး မကလို့
ဟားဟားဟားပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ နင်ဘာပြော စရာလိုလဲ”

“အမေကို သိပ်လွမ်းနေတယ်ဆိုလို့ပါ”

“နင့်အမေ နင်မလွမ်းတိုင်း ငါလွမ်းတာလာမဟားနဲ့၊ ထိုင်ငိုမနေပေမယ့်
ငါ့အမေကို ငါနေ့တိုင်း လွမ်းတာ”

“လွမ်း...လွမ်း...ငါကတော့ နင့်လောက် အီမိုးရှင်းနဲလ်မဖြစ်တတ်ဘူး
အေးဆေးပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ စကားနိုင်လှရုံသာ ပြောနေကြတာဖြစ်ပြီး
ဘယ်သူမှ ကျော်ကိုကိုတို့ တကယ်စိတ်မဝင်စားစိတ်မလှုပ်ရှား၊ သို့သော်လည်း
မိန်းမပျို နုနုငယ်ငယ်လေးတေ၊ ပီပီယှဉ်ရတဲ့ ခေါင်းစဉ်တွေထဲမှာ ကိုယ့်အပါး
ခစားတဲ့သူတွေကိုလည်း စာရင်းပြုစုပြီး ပြိုင်ယှဉ်ရသေးတာပင်။

ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုလူတွေ ဝန်းရံခစားကြောင်းလည်း
မသိမသာကြွားဝါတတ်ကြရသေးတာပင်။ ခေါင်ခေါင်နှင့်သုန်သုန် ဟာ
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရင်ထဲ အသည်းထဲက မုန်းတီးကြတယ်လို့ တော့
ဆိုမရနိုင်ပါ။ သို့ပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘယ်သူကမှ အနိုင်မခံ

အရှုံးမပေးလိုတာကိုတော့ ငြင်းမရနိုင်ပေ။

*

(၂)

“မြတ်ဘုန်းရောင်”သည် ဖုန်းထဲမှ ခေါ်နေသံကိုနားစိုက်ထောင်နေရင်း ဖုန်းကိုလက်ခံဖွင့်လိုက်တဲ့ ကလစ်ခနဲအသံကလေးကို ကြားလိုက်မှ သက်မတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။ ဖုန်းခေါ်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ခုမှပဲ အဆက်အသွယ်ရတော့သည်။

“ဟယ်လို”

“အစ်ကိုကြီးလား”

“ဟယ်လို”

“အစ်ကိုကြီးဦးကျော်ခလား”

“အေး...ဘယ်သူလဲ မြန်မာပြည်ကလား”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကိုကြီး၊ မြတ်ဘုန်းရောင်ပါ”

“အေး...ဘုန်းရောင်ပြော၊ ဘာလဲ စင်ကာပူလာဖို့ရှိလို့လား၊ လာတည်း...အိမ်မှာလာတည်း”

“လာစရာတော့ရှိတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ဒါပေမဲ့ လိုသေးတယ်။ ခုလောလောဆယ် သါးဖို့ကိစ္စရှိ နေတာက ရန်ကုန်ကို အစ်ကိုကြီးအိမ် ပိတ်ထားတာလား။ သော့ကော ဘယ်သူပဆီယူရင်ရလဲ”

“ဪ...ရန်ကုန်အိမ် တည်းချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ လှိုင်သာယာမှာ ဆောက်နေတဲ့ စက်ရုံက ပြီးလုပြီ။ လက်စသတ်ပြီဆိုပါတော့ ဒီကြားထဲတော့ သွားချည်လာလှည့်ပဲပေါ့။

ခုတော့အချောသတ်ချိန်မှာ ကိုယ်လိုချင်တာလေးလည်း ပြည့်စုံအောင်
ကြည့်ရှုပြောဖို့လိုတော့တစ်လ၊ တစ်လကျော်နေဖြစ်မယ် ထင်တာနဲ့၊ ကျွန်တော်
ဟိုတယ်မတည်းချင်တော့တာ”

“ဪ...ဒီကြားထဲတွေ သွားချည်လာလှည့်
ဟိုတယ်တည်းနေတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီးရ၊ ဒီစက်ရုံကလည်း
အစ်ကိုကြီးတို့သွားတဲ့အချိန်ပဲ စဆောက်တာလေ။ နှစ်ရက်သုံးရက်နဲ့တော့
အိမ်ကိုသွားဖွင့်ဦး လှည်းကျင်းဦး၊ မလုပ်ချင်တော့တာနဲ့ ဟိုတယ်ပဲ
တည်းလိုက်တာပေါ့။ အခုတော့လနဲ့ချီမှာမို့လေ”

ဦးကျော်ခန့်မြတ်ဘုန်းရောင်မှာ
အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးကြသူတွေဖြစ်ပါသည်။ ညီအစ်ကိုရင်း ချာ တွေနှယ်
ရင်းနှီးတာမျိုးပင်။ သို့ပေမဲ့ အသက်တော့ကွာသည်။ ထူးဆန်းတာက ဦးကျော်ခန့်ညီ
ဦးကျော်မင်း၊ ညီမဒေါ်သီတာကျော်တို့နှင့်ကျတော့ ဆက်လက်မရင်းနှီးပါ။
ငယ်ငယ်က မန္တလေးမှာ ဂျေဗီအတူရိုက်ဖြစ်ရင်းက သူတို့ချည်းသာ ခင်နေကြတာ။
ဆယ်နှစ်သားလောက်ကစပြီး ဂျေဗီကစား ခဲ့တဲ့ မြတ်ဘုန်းရောင်ဟာ
လူကြီးပိုင်းအတော်များများနှင့်ခင်ကာ သူရဲ့ မိတ်ဆွေရင်းချာတို့ဟာသူ့ထက်
အသက်အများကြီး ကြီးတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေပါသည်။

“အိမ်က ပိတ်မထားဘူးကွ၊ မင်းနှစ်ရက်သုံးရက်ကတည်းက
သွားတည်းရင်ရသားပဲ။ ဝင်တည်း လိုက် ပြန်လိုက်လုပ်ပေါ့။
ဘာမှအားနာစရာမရှိဘူး”

“အစ်ကိုကြီး အိမ်စောင့်ထားခဲ့တာလား”

“ကိုကျားတို့ မဆင်တို့လည်း ရှိတယ်လေ။ ပြီးတော့ ငှါတူမနှစ်ကောင်
ထားထားတယ်ကွ”

“တူမတွေ”

“အေး....ငါ့တူမကတစ်ယောက်၊ ကျော်မင်းသမီးလေး လှိုင်လှိုင်တူမက တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်လုံးက တက္ကသိုလ်တက်နေကြတာ။ မင်းသွားတည်းလေ။ အပေါ်ထပ်မှာ ဘယ်သူမှနေတာမဟုတ်ဘူး။ တူမတွေကလည်း ကလေးတွေ မင်းအနေကျို့စရာမရှိပါဘူး ဘုန်းရောင်”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်သွားတည်းလိုက်မယ်နော်။ တစ်လတစ်လကျော်ကြီးဆိုတော့ အိမ်မှာတည်းရမှပဲ စာရေးသောက်ရေးကအစ အဆင်ပြေမှာလေ”

“ငါ့အိမ်က မဆင်ဆိုတာတွေမှပဲ ဘယ်လောက်အချက်အပြုတ်ကောင်းကြောင်း မင်းသိမယ်။ သွားသာတည်းလိုက်”

“ကျွန်တော် ရက်အတိအကျတော့ မပြောနိုင်သေးပေမယ့် ဆင်ပြေရင်မနက်လိုတောင် ထွက်သွားမှာအစ်ကိုကြီး၊ ဒီမှာကိစ္စဝိစ္စရှိခဲ့ရင်လည်း နှစ်ရက်သုံးရက်ပေါ့။ ဒီတော့ဘာဖြစ်ဖြစ် ရက်က ကပ်နေပြီ။ အစ်ကိုကြီးအိမ်ကိုဖုန်းလေးတစ်ချက်တော့ ဆက်ထားပေးပါဦးနော် အစ်ကိုကြီး”

“အေး...အေး၊ ဆက်ထားပေးမယ်။ ဒီနေ့ပဲဆက်လိုက်မယ် ဘုန်းရောင် စိတ်ချ”

“မမလှိုင်ရော နေကောင်းလား”

“ကောင်းတယ် မင်းအစ်မလည်းဒီရောက်မျှ ဝိတ်တွေတက်နေတယ်”

“ဟား...ဟား သူများတွေမှာတော့ လမ်းတွေလျှောက်ရပြီး ဝိတ်ကျတယ် ကြားရတာ ။ မမလှိုင်က ဝိတ်တက်နေတယ်ဟုတ်လား”

“လမ်းတွေလျှောက် ဗိုက်တွေဟာပြီး ခါတိုင်းထက်ပိုစား၊ သူက အဲသလိုဝိတ်တက်တာဟေ့၊ အိမ်မှာ သူပျင်းတော့ ငါအလုပ်သွားရင် သူလည်း

လျှောက်သွားနေတယ်လေ။ တွေ့ကရာလည်း ဝယ် စားတယ်”

“ကျွန်တော်မေးတယ် ပြောလိုက်ပါဦးအစ်ကိုကြီး
ဒီကဘာပို့ပေးရဦးမလဲ”

“ဘာမှမပို့နဲ့ အားလုံးရတယ်။ အေး...ဘုန်းရောင်ရေ ဝါဒ်က
ငါနာမည်ခေါ်နေပြီ။ I Gotta Go, I see you Bye Bye ဘုန်းရောင်ရေ”

ဦးကျော်ဘက်မှ ကမန်းကတန်း ဖုန်းချသွား၍ မြတ်ဘုန်းရောင်ကလည်း
ဖုန်းချလိုက်ပါသည်။ သူနှင့်ဦးကျော်ခအကြားမှာ ဒီထက်ကြီးကြီးမားမား
အပြန်အလှန်ကူညီခဲ့မှုတွေအများကြီးရှိပါသည်။ တကယ်တော့
အသက်ချင်းနှစ်ဆယ်လောက်ကွာခြားတဲ့ ဦးကျော်ခနှင့်မြတ်ဘုန်းရောင်ဟာ ညီအစ်
ကိုလိုထက် တူဝရီးလောက်ကို အရွယ်ကွာတာပင်။ မြတ်ဘုန်းရောင်ရဲ့ အမေကမှ
ဦးကျော်ခထက် ငါးနှစ်သာ ကြီးတော့တာ။

သို့သော်သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းတက်တဲ့ ဦးကျော်ခကြောင့်
ညီအစ်ကိုသူငယ်ချင်းလိုပဲဖြစ်နေ ပါသည်။ မြတ်ဘုန်းရောင်က
ဖုန်းထပ်နှိပ်လိုက်ရင်း.....

“ဟေ့...မောင်တိုးရေ”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို”

“ငါအဝတ်သေတ္တာက ပြင်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို ပြင်ပြီးပါပြီ”

“ငါ့စာရင်းလုပ်ပေးတဲ့အတိုင်း အကုန်ပါပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့....ပါပါတယ်”

“ဘာလိုသေးလဲ....တခြား”

“ဦးကျော်ဌေးဖုန်းဆက်တယ်အကို”

“ဟုတ်လား ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ခုလေးတင်ပဲ။ အစ်ကို့ဟန်းဖုန်းဆက်တာလည်း မအားဘူးတဲ့။

ရုံးခန်းဖုန်းလိုင်းလည်း မအားဘူးတဲ့ အဲဒါနဲ့အိမ်ကိုဆက်လာတာ”

“ဘာပြောလဲ”

“ပြောစရာရှိလို့တဲ့။ အကိုဘယ်မှာလဲမေးတာ။ ကျွန်တော်က

ရုံးမှာပဲပြောလိုက်တယ်”

“အေး...အေး ငါဆက်လိုက်မယ်”

မြတ်ဘုန်းရောင်က ဖုန်းကိုပိတ်တာနောက်တစ်နံပါတ် နှိပ်ပြန်သည်။

“ဟယ်လို...ဆရာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကျော်ဌေးဆက်တယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ ဆရာခိုင်းလို့ ကျွန်တော်ဆေးရယ်

ဆရာပေးလိုက်တဲ့ပစ္စည်းတချို့ရယ် မနန်းအိမ်သွားပေးတာဆရာ”

“ပေးခဲ့ပြီလား ကိုကျော်ဌေး”

“ဟို....ဆရာ...မနန်းမရှိဘူး”

“ဘယ်သွားလို့လဲ သူ့အပြင်သွားလည်းသူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖြစ်

သူ့သူငယ်ချင်းအမေအဒေါ် တစ်ယောက်လောက်ပေးခဲ့လို့ရပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ မနန်းမရှိတော့တာ”

“ဘယ်လိုမရှိတော့တာလဲ”

“မနွေက ကတည်းက မနန်းလားရှိုးပြန်သွားတယ်တဲ့”

“ဟာ....ဘာဖြစ်လို့ ပြန်သွားတာလဲ၊

ကျွန်တော်အလုပ်ရှုပ်နေလွန်းလို့နန်းနဲ့မတွေ့တာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်
ဘာကိစ္စရှိလို့ပြန်တာတဲ့လဲ။ သိပ်အရေးကြီးလို့လား ဘာပြောလဲ”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ”

“ဘာလဲ ကိုကျော်ဌေး ခင်ဗျားဟာက မပွင့်တပွင့်နဲ့ပြောစမ်းပါ
ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

“သူတို့အိမ်က ပြောပြတာကတော့ ဆရာအမေ
မနန်းဆီလာသွားတယ်တဲ့”

“ဘာ”

“ဆရာအမေ ရောက်လာပြီး

တော်တော်လေးကြိမ်းမောင်းဝုန်းဒိုင်းကြဲသွားတယ်လို့ ပြောပါတယ်။
သူတို့ပြောတာပြောပြတာပါ ဆရာ၊ မနန်းလည်း ငိုကြီးချက်မ ဖြစ်ရပြီး
ဆရာအမေလည်း ပြန် သူလည်းမကြာဘူး မိရာကားကြုံနဲ့ လိုက်ပြန်သွားတာပဲတဲ့”

မြတ်ဘုန်းရောင်သည်ဖန်းကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း
ငိုငေးသားပါသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးသွေး လှည့်ပတ်မှုတွေလည်း
မြန်ဆန်ထူပူလာပါသည်။

မေမေ...။ မေမေ....။

ကိုကျော်ဌေးက စကားကို ထိန်းကာပြောနေပေမယ့် စိတ်ကြီးလှတဲ့
သူ့အမေဟာ နန်းကို ဘယ်လောက်ထိ ပွဲသွားကြမ်းလိမ့်မည်ဆိုတာ
ကိုယ့်အမေ့အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပင်။ မေမေစိတ်ကြီးတာ။ မာန်ကြီးတာ။
အဆင့်အတန်း နှိုင်းယှဉ်ခဲ့ခြားတတ်တာတွေကိုလည်း နန်းနှင့်ကိစ္စ ကို မေမေ့ကို
သူဖွင့်မပြော အသိမပေးဝံ့ခဲ့တာ။

မေမေသူကို မှန်းဆသဘောတူထားတဲ့သူက တစ်ယောက်။

မြတ်ဘုန်းရောင်ကလည်း ထိုတစ် ယောက်ကို စိတ်မဝင်စားသလို သူကလည်း မြတ်ဘုန်းရောင်ကို စိတ်မဝင်စားပါ။ ကိုယ့်အသက်အရွယ် နှင့်ကိုယ် လူကြီးမိတ်ဆွေတွေလိုတော့ ဣန္ဒြေရရ ခင်ခင်မင်မင် နေပါသည်။

လက်ထပ်ကာ နှစ်ယောက်အတူ ဘဝတစ်ခု ထူထောင်ဖို့ဆိုတာကတော့ တော်ရုံခင်မင်မှုနှင့်ဖြစ် နိုင်ပါ့မလား။ ဘဝနဲ့ထပ်တူချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးကလည်း ရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။ နန်းရူပါတဲ့။ နန်းနှင့်သူချစ် ကျွမ်းဝင်ခဲ့တာ သုံးနှစ်နီးပါးရှိခဲ့ပြီ။ နန်းဇာတိက လားရှိုးမှဖြစ်သည်။ ပညာအရည်အချင်းကတော့ ဆယ်တန်းမအောင်။

လားရှိုးမှာမိဘတေါက်လည်း ဆုံးပါ။ အစ်ကိုအစ်မတွေကလည်း အိမ်ထောင်ခွဲတွေဖြစ်၍ မန္တ လေးကိုလာပြီး ငယ်သူငယ်ချင်းနဲ့အတူ အပ်ချုပ်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတဲ့သူဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက်အတူဖွင့်ကြတဲ့ စက်ချုပ်ဆိုင်လေးဟာ အအောင်မြင်ကြီးလည်း မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ဘဝလေး တော့ သူရပ်တည်နိုင်သည်။

နန်းကိုအမှတ်မထင် ဆုံစည်းတွေ့မိကာ သူစွဲလမ်းခဲ့တော့ လပေါင်းအတန်ကြာ နန်းက သူ့ကိုခါးခါးသီးသီးငြင်းပါသေးသည်။ မြတ်ဘုန်းရောင်ဆိုတာ မန္တလေးမှာ မသိတဲ့သူခပ်ရှားရှား။ ဘိုးဘွားမိဘလက်ထက်ကတည်းက မိုးကုတ်မှာရတနာတွင်းတွေအကွက်တွေ ပိုင်ဆိုင်ကြွယ်ဝခဲ့ကာ အဖေမရှိတော့တဲ့နောက် ကျောက်တွင်းလုပ်ငန်းနဲ့ပဲ အဆက်မပြတ် ချမ်းသာနေသလို တိုးချဲ့ထားတဲ့ လုပ်ငန်းပွားတွေကလည်း အများကြီး။

မြတ်ဘုန်းရောင်ရဲ့အမေ ဒေါ်မြစိမ်းကိုဆိုလျှင် တစ်မြို့လုံးအသိ။ ချမ်းသာသလောက် အဲဒီ ချမ်း သာကြွယ်ဝမှု အပေါ်မှာလည်း မာန်တက်လှတဲ့ သူဌေးမကြီးအဖြစ် လူတိုင်းသိကြသည်။ ဒေါ်မြစိမ်း လမ်းထွက်လျှင် ဘယ်ပွဲမှာဝတ်တဲ့ စိန်လုံးကြီးက အဝိုင်းပုံ၊ ဘယ်ပွဲမှာဝတ်တာက ခြောက်မြောင့်၊

ဘယ်ပွဲက စိန်ကြီးကတော့လေးထောင့်စတုရန်းစပ်စပ် သွေးထားတာ
သေဖြင့်တီးတိုးဝေဖန်မဆုံး ရှိရ တာ ထုံးစံပင်။

ထိုဒေါ်မြစိမ်းရဲ့သား သူဌေးလေး မြတ်ဘုန်းရောင်ကို နန်းရူပါ
လက်မခံဝံ့ခဲ့ပါ။ လပေါင်းများစွာ ကြာပြီးနောက်မျ...။ ကိုယ့်နှလုံးသားတော့
ကိုယ်ညာမရတော့ စိတ်နှလုံး နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့နန်းရူပါ မျောမြတ်ဘုန်းရောင်ရဲ့
မေတ္တာအင်အားကို တင်းတောင့်ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့။

နန်းကိုယ်တိုင်က အမေကိုအသိမပေးပဲနဲ့ဦးလို့ကြောက်ကြောက်နှင့်
တားထားတာက တစ်ကြောင်း၊ မြတ်ဘုန်းရောင်အနေနှင့်လည်း မေမေသိလျှင်
ဖျက်ကိုဖျက်မှာကို ကြိုနားလည်သိရှိနေ ဤ တစ်ကြောင်း၊ သူတို့ရဲ့အချစ်ရေးကို
နန်းဘက်မှလည်းအရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းမွန်မွန် မိသားစုသာ သိသလို
မြတ်ဘုန်းရောင်ဘက်ကတော့ ဝမ်းကွဲညီတပည့်တစ်ယောက်လူယုံတစ်ယောက်
နှစ်ယောက် သာသိကြပါသည်။

ဖွင့်ပြောအသိပေးထားတဲ့ လူယုံလူရင်းတွေကတော့
နှစ်ဖက်လုံးနှုတ်လိုက်မှာမြတ်ဘုန်းရောင် ယုံကြည်ပါသည်။
မေမေသိသွားရတာကတော့ သူတို့ဘယ်လောက်ပဲ သိုသိပ်သိုသိပ်၊ သွားတာလာ
တာရှိသည်။ မတော်တဆ မြင်သူရှိမည်။ ပါးစပ်တစ်ပေါက်ဆိုတာ
ပိတ်ဖို့ခက်လှပါတီခြင်း။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လလောက်ကတည်းက မေမေစတင်ရိပ်မိပုံရသည်။
မေမေပြောသော စကားတွေထဲမှာ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းသံသယမကင်းတာတွေ
ပါလာသည်။မြတ်ဘုန်းရောင်က အမေ ပြောတာတွေနားမလည်သယောင်
ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာပါ။ မသင်္ကာတဲ့ မေမေကောတု
ဆက်စုံစမ်းနေခဲ့တာဖြစ်နိုင်သည်။

“ဆရာ....ဟဲလို...ဆရာ”

“.....”

“ဆရာ...ဟဲ့လို..”

“ကိုကျော်ဌေး”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဖုန်းလိုင်းများပြတ်သားပြီလားလို့”

“ခဏလေးကိုကျော်ဌေး၊ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ
တစ်ခဏစဉ်းစားပါရစေ ရန်ကုန်သွားဖို့ အလုပ်ကိစ္စကလည်းရှိနေတယ်ဗျာ။”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ခေါင်းအေးအေး စဉ်းစားပါဦး”

ကိုကျော်ဌေးဟာ မြတ်ဘုန်းရောင်ထက်အနည်းငယ်ကြီးသော
လေးဆယ်ရွယ်တန်း လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ မြတ်ဘုန်းရောင်ရဲ့
အထွေထွေမန်နေဂျာလည်းဟုတ်။ လူယုံလည်းဟုတ်။ ညီဝမ်းကွဲ
“ဘုန်းသမ္ဘာ”နှင့်တန်းတူစိတ်ချရတဲ့သူပင်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင်
အထွေထွေမန်နေဂျာရာထူး ပေးထားကာ သူရဲ့လုပ်ငန်းခွဲများမှာ
အလျဉ်းသင့်သလိုခွဲဝေတာဝန်ပေးနေတာပင်။

ဘုန်းသမ္ဘာဟာ မေမေ့ညီမ တစ်ဝမ်းကွဲကမွေးတဲ့ညီဝမ်းကွဲ။ မိဘတွေက
မိုးကုတ်မှာ တွင်းပိုင် ကွက်ပိုင် ကျောက်ကုန်သည်များပင် ဖြစ်ကြသော်လည်း
သူတို့ရဲ့သားကို စီးပွားရေး လုပ်တတ်အောင် လာဘ်မြင်အောင်ဆိုပြီး
မြတ်ဘုန်းရောင်ထံ ပို့ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရိုးသားအေးချမ်းကာ မြတ်ဘုန်း
ရောင်ကိုလည်းချစ်ခင်သူဖြစ်၍ မောင်နှမရင်းချာ မရှိကြတဲ့
သူတို့နှစ်ယောက်သားဟာ ညီအစ်ကိုရင်း ချာတွေလို ချစ်ကြပါသည်။

မြတ်ဘုန်းရောင်ရဲ့ အတွင်းရေးကိစ္စ အဝဝကိုလည်း
အမြဲကူညီဖန်တီးပေးနေရတဲ့ ဘုန်းသမ္ဘာအသိဆုံး။ ပြီးတော့ဘုန်းသမ္ဘာဟာ
မြတ်ဘုန်းရောင်အမေ သူရဲ့ကြီးတော်ဘာကြောင်း ကိုပဲ ဓားမိုးမေးမေး

တုတ်မိုးမေးမေးဘာဆို ဘာတစ်ခွန်းမှ မထွက်နိုင်မည့် တကယ့်ကို နှုတ်လုံလုံ ညီကလေးပင်။

“အန်တီကို ဘယ်သူပြောလိုက်သလဲပဲ တွေးမရဘူးဆရာ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးတော့ပါဘူး။ ဒီကိစ္စက

ကြာလည်းကြာလှပြီလေဗျာ။ သုံးနှစ်နီးပါးတောင် ကြာနေပြီပဲ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝါးလုံးခေါင်းထဲအောင်းနေတာမှ မဟုတ်တာ။ သွားတာလာတာလေး တွေက ရှိတော့ ဘယ်လိုပဲ လူသိနည်းအောင် သိုသိုသိပ်သိပ်နေနေ ကမ္ဘာကြီးကကျဉ်းပြီးလူတွေရဲ့ နားမျက်စိဆိုတာက အကျယ်ကြီးမို့လားဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ဘာဆက်လုပ်မယ်ပဲ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေတာ။ ကြည့်ရတာ မေမေအတော်ပွဲကြမ်းခဲ့ပါ လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ မနန်းရဲ့ သူငယ်ချင်းကဆို အတော်လေးစိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါတယ်။ ခုထိပြန်ပြောနေရင်း မနန်းအတွက် မျက်ရည်ကျနေတာဆရာ”

“လားရှိုးပြန်သွားတာသေချာလား”

“သူတို့ပဲ ပြောပြတာပါ ဆရာ”

ဟိုမှာမောင်နှမရင်းချာတွေရှိပေမယ့် အားလုံးဟာ

ကိုယ့်အိမ်ထောင်ကိုယ့်မိသားစုနှင့်ကိုယ်

ဖြစ်ကာအပြည့်စုံကြီးလည်းတစ်ယောက်မှမရှိကြဘဲ

ရုန်းကန်ရှာဖွေစားသောက်ရတာ ချည်းဖြစ်ရာ ဘယ်အစ်ကို ဘယ်အစ်မကမှ အငယ်ဆုံးညီမ နန်းရူပါလေးကို တာဝန်ယူ ခေါ်တင်ထားလိုတယ်လို့ မရှိပါ။

ဒါကို နန်းပြောပြလွန်း၍ သူလည်းသိလှပြီ။ ဘယ်သူ့အိမ်ပေါ်ကိုမှ

နန်းမတက်ချင်တာ မြတ်ဘုန်းခေါင်သိသည်။ မောင်နှမရင်းချာတွေနှင့်မနေဘဲ
သူငယ်ချင်းအိမ်ပေါ်တက်နေတာသာကြည့်။ အဲဒါအပြင် အခုလောလောဆယ်မှာက
နန်းရူပါဟာ သူဟာနှင့်သူ အားငယ်ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်အပျက်နှင့်....။

“ဟူး.....အတော်စိတ်ရှုပ်သွားတာပဲဗျာ။ ခုကိုကျော်ဌေးဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် အဲဒီက ပြန်လာတာ ရုံးနားတောင် ပြန်ရောက်နေပြီဆရာ”

“ဒါဖြင့်လာလိုက်တော့။ ကျွန်တော်လည်းတွေ့မှပြောတော့မယ်။

ဒုက္ခပဲဗျာ။ ရန်ကုန်သွားဖို့ကို ရွေ့ရတော့မယ်ထင်တယ်။

သိပ်ကြာကြာလည်းရွေ့လို့ကမရဘူး။ ကဲဗျာ.....ဒီရောက်မှ တွေ့မယ်”

မြတ်ဘုန်းရောင်က ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ကာ စားပွဲပေါ်ပစ်ချလိုက်ပြီး
တစ်တောင်ဆစ်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့က ညှိနက်ရောင်ပေးလစ်တင်ထားတဲ့
ကျွန်းစားပွဲကြီးပေါ်ထောက်၊ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ထဲကို တစ်မျက်နှာလုံး
မှောက်ထည့်ပြီး တစ်ခဏငြိမ်သက်နေမိသည်။ နန်း....နန်း...သနားပါတယ်။

အမှန်တိုင်း ဝန်ခံရလျှင် မြတ်ဘုန်းရောင်သည်
မေမေ့ကိုငယ်ကြောက်ဖြစ်ရာ တိုက်ရိုက်မဆန့် ကျင်ရဲသည်ဖြစ်၍
ကိုယ့်ဆန္ဒနှင့်မကိုက်ညီလျှင် အပြတ်မငြင်းဝံ့ဘဲ လက်တစ်လုံးခြားပွတ်ကာသီကာ
ကျိတ်ရှောင်လွှဲမြဲ။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို မေမေတားလျှင်လည်း ကိုယ်ကမလုပ်ဘဲ
မနေနိုင်ပါက မေမေ မသိအောင် တိတ်တဆိတ် ခိုးဝှက်ကျူးလွန်မြဲ။

ဒီအကျင့်ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက။အခုကြီးတဲ့အထိ စွဲနေပါသည်။
ဖေဖေဆုံးသွားပြီးတဲ့ နောက် ပိုဆိုးသည်။ ဖေဖေမရှိတုန်းက ဖေဖေက
လူကြီးနဲ့လူငယ်ကြားမျှမျှတတ ဖြည့်ကြည့်မြင်ပေး တတ်ရာ
မေမေနဲ့လူပျိုပေါက်သားကြားထဲမှာအမြဲတမ်းပေါင်းကူးတံတားလိုဖြစ်ခဲ့သည်။

ဖေဖေဆုံးပြီးနောက်တော့မေမေဟာ ဒီတစ်ဦးတည်းသားအပေါ်မှာ
ပိုလည်း မျှော်လင့်ချက် ကြီးလာသည်။ပိုလည်းတစ်စွေးတစ်စံတစ်မိနီဆန်လာသည်။

အသက်သုံးဆယ်ငါးသုံးဆယ့်ခြောက် အထိ လူပျိုကြီးဖြစ်နေခဲ့တာဟာ
မေမေကြောင့်အမျှာကြီးပါ သည်။ သားကိုမျက်ခြည်မပြတ် ဒေါက်
ထောက်ကြည့်နေတဲ့ မေမေဟာ သားဖြစ်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို
မျက်လုံးလေးတစ် ချက်လောက်စွေကြည့်စပြုပြီဆိုလျှင် သူကပျာလောင်ခတ်ပြီ။

ဘယ်ကလဲ။ ဘယ်သူလဲ။ ဘာမျိုးရိုးလဲ။ဘယ်သဘောလဲ။
ဘာလဲညာလဲတွေ လဲပေါင်းတစ် သိန်းနှင့် ဆယ့်ရှစ်ချက်စုံစမ်းပြီးသော်
မေမေမနှစ်မြို့ လက်မခံနိုင်တာက တစ်သိန်း။ စံထဲမဝင်တာက ဆယ်ရှစ်ချက်။
ဤသို့နှင့်သားကိုအော်အော်ဆူဆူ ပူပူလောင်လောင်တွေစပြု။
မြတ်ဘုန်းရောင်ကလည်း စိတ်ရှုပ်နားညည်းလှသည်ဖြစ်၍ ဤဇာတ်လမ်းကို
ဆက်ကိုမဆက်ဝေးဝေး ရှောင်လိုက်သည်ချည်း။

ဤသို့ဖြင့် သူ့နှလုံးသားဟာ နိုးထတက်ကြွရတယ်ပဲမရှိ။
အိပ်မောချည်းကျနေခဲ့သည်။ မအိပ်ချင်လည်းမအိပ်။ အိပ်ချင်လည်းအိပ်။
တုတ်တုတ်မလှုပ် အိပ်မောကျနေရတော့တာ နန်းကိုစတွေ့တဲ့ထိ။
တကယ်တမ်းနဖူးစာပါလာတော့လည်း
ဘယ်လောက်အတားအဆီးပေါ်ပေါက်လာမှာကိုမဆို ကြောက်တွန့်မနေတော့ဘဲ
အိပ်ရေးတွေ ပအီနေတဲ့ သူ့နှလုံးသားက နိုးကြားတက်ကြွ
သွက်သွက်ကခုန်ပါတော့သည်။

တိတ်တခိုးနဲ့ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ
သုံးနှစ်လုံးမိုးတောင်ပြည့်လုနီးပြီ။ အခုတလောမှာဆို ရင် သူနဲ့နန်းဟာ
တစ်ခုခုတော့အပြောင်းအလဲလုပ်ရတော့မည်ရယ်လို့ အရေးပေါ် တိုင်ပင်နေ
ကြတဲ့တလော။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ကိုကျော်ဌေးလား”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ကိုကျော်ဌေးရောက်လာပြီထင်လိုက်မိသည်။

“ကိုကို...ကျွန်တော်ပါ”

“ဟာ...လာစမ်းပါဦး မောင်ဘုန်းရာ”

တံခါးဟ ခေါင်းပြုဖြေလိုက်တဲ့ဘုန်းသမ္ဘာကိုမြင်လျှင်

မြတ်ဘုန်းရောင်အတော်အားတက်သွားပါ သည်။

တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ရတဲ့သူတယောက် အနားရောက်လာတာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားရှိစရာပင်။

“မင်းကိုတောင်မေ့နေတယ်။ မင်းဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ကျွန်တော်ဦးကြည်ဝင်း လွှဲလိုက်တဲ့ငွေ သွားထုတ်နေတာလေ ကိုကိုပဲလွှတ်လိုက်တာ”

“အေး...ဟုတ်သားပဲ။ အဲဒီ ငွေထားဦး။ မင်းထိုင်ဦး”

ဘုန်းသမ္ဘာက မြတ်ဘုန်းရောင် စားပွဲရှေ့က ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမျာ ဒုက္ခတွေရောက်နေပြီကွ”

“ဘာဒုက္ခလဲကိုကို”

“မေမေက နန်းကို သွားကြမ်းပစ်လိုက်ပြီကွ”

ဘုန်းသမ္ဘာသည် နောက်ဆက်တွဲသတင်းကောင်းမလာနိုင်တော့တာ ရိပ်စားမိပြီး ဘာမှစကား မထောက်နိုင်ဘဲ အစ်ကိုဖြစ်သူကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်ရပါတော့သည်။

“နန်းမရှိတော့ဘူး”

“ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“လားရှိုးပြန်တယ် ပြောတာပဲ”

“မမ္မန်တို့က ပြောတာလား”

“အေး”

“မမ္မန်က အမျန်အတိုင်းပဲပြောမှာပါ”

“အေး...ငါလည်း အဲလိုပဲ ယူဆပါတယ်။ အဲဒီ တော့ ငါတို့ရဲ့

နောက်ဆုံးအခြေအနေကိုလည်း မင်းအသိဆုံးပဲ မောင်ဘုန်း။

ကိုကျော်ဌေးတောင်မသိသေးဘူး။ မင်းနဲ့ငါပဲသိတယ်။ ဟိုမှာလည်း နန်း

အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရအောင်ပြန်လိုက်ခေါ်ပြီး မေမေမသိအောင် တစ်နေရာရာ

ပြန်စီစဉ်ပြီး ထားပြီးတော့ ငါတို့လည်း

လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့များလည်း ရန်ကုန် သွားရမှာက တစ်ဖက်”

“လားရှိုးကို ကျွန်တော်လိုက်သွားပေးရမလား ကိုကို”

“မင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကျော်ဌေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူမှလိုက်လို့မဖြစ်ပါဘူး။

ငါကိုယ်တိုင်လိုက်ခေါ်တာ ကလွဲနန်းလုံးဝပြန်လိုက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။

အဲဒီတော့လားရှိုးကို ငါလိုက်မယ်။ မင်းက ရန်ကုန်သွား၊ ကိုကျော်ဌေးကို

ဒီမှာအထိုင်ထား။ ငါအဲသလိုစဉ်းစားတယ်”

ဘုန်းသမ္ဘာအဖို့ မြတ်ဘုန်းရောင်က လားရှိုးပဲလိုက်ခိုင်းခိုင်း၊

ရန်ကုန်ပဲသားခိုင်းခိုင်း၊ ခိုင်းတာလပ် ဖို့ အသင့်ပင်။ တောသားကလေးကို

ရိုးကုပ်ကုပ်လေး ကြီးပြင်းလာတဲ့ ခပ်တုံးတုံးလေး ဘုန်းသမ္ဘာကို

အတောင်အလတ်တွေ စုံလာအောင် အသုံးချတတ်လာအောင် အရောင်အဝါတွေ

တောက်ပြောင်လာအောင် ပုံသွင်းပေးခဲ့တာ မြတ်ဘုန်းရောင်ပင်။

ဘုန်းသမ္ဘာရဲ့ မိဘတွေက ပိုက်ဆံရှိကြတယ်ပဲဆိုဆို

လူတောတော့မတိုးကြလှပါ။ ဘုန်းသမ္ဘာ ကိုယ်တိုင်လည်း လူတောမတိုး
သူတောမတိုးကလေးကနေ ခုတော့မြတ်ဘုန်းရောင်တွန်းတင် ပေးထားလို့
လူရာဝင်ဝင် တနေရာမှာ မသိတာ နားမလည်တာ မကြားဖူးတာ မရှိ။ မဝင်ရဲ
မထွက်ရဲ မပြောရဲ မဆိုရဲတာ မရှိတော့ဘဲ ရဲရဲတင်းတင်း ထည်ထည်ဝါဝါကလေး
လူဝင်ဆန့်နေပါပြီ။

မြတ်ဘုန်းရောင်ဟာ ဘုန်းသမ္ဘာအတွက် ကျေးဇူးရှင်စာရင်း ဝင်ပါသည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ကြီးလည်ပတ်နေသူတစ်ယောက်အနေနှင့် သူတတ်ထား
သိထားသမျှကိုလည်း ဘုန်းသမ္ဘာကို ဆရာ
စားမချန်လက်ထပ်သင်ကြားပေးနေတဲ့သူ။

“ဟိုမှာ လနဲ့ချီ နေရာမှာဆိုတော့ ငါတည်းဖို့အိမ်တောင်စီစဉ်ပြီးသား။

ငါ့အစ်ကိုလိုပဲ ခင်နေတဲ့သူတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်။ အားနာစရာဘာမျှမရှိဘူး။ မင်းအဲဒီ
မှာပဲနေပေါ့။ တစ်ခုရှိတာက ငါမန္တလေးမှာမရှိရင် မေမေက ဘယ်သားတာလဲ
ဘာလဲညာလဲတွေစုံစမ်းစစ်ဆေးလာမယ်ဒီတော့ အရင်ကတည်းက စီစဉ်ထားသလို
ငါရန်ကုန်ကိုသွားတယ်ပဲ မေမေကို အသိခံမှ ဖြစ်မယ်။ ငါလားရှိုး ကို
လိုက်တယ်ဆိုတာ လုံးဝဘယ်သူမှသလို့ မဖြစ်တဲ့ကိစ္စ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထုံးစံအတိုင်း မင်းရယ် ငါရယ် ကိုကျော်ဌေးရယ်ပဲ သိမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် မင်းခရီးသွားဖို့ ခရီးဆောင်သေတ္တာသားပြင်တော့။

တစ်လစာနော် ဟေ့ကောင် တစ်လတောင် ကျော်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ကိုကို”

“ကဲ...ဟောဒီ ငါ့ဖုန်းယူထားစမ်းကွာ။

ငါ့မွန်မွန်တို့အိမ်သွားလိုက်ဦးမယ်။ သူတို့ပြောတာ နားနဲ့
ဆတ်ဆတ်ကြားချင်သေးတယ်။ မေမေဖုန်းဆက်ရင် မင်းဖုန်းထူးထားလိုက်။
ရုံးဖုန်းဆက်ရင်လည်း မင်းထူးနိုင်အောင် ရုံးမှာပဲနေ။ ငါ့ရုံးမှာပဲရှိနေတယ်လို့ မေမေ
ထင်ပစေ”

ဘုန်းသမ္ဘာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ဘုန်းသမ္ဘာနှင့်
မြတ်ဘုန်းရောင်မှာ ဖုန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ အသံချင်းမခွဲခြားနိုင်အောင်
ချွတ်စွတ်ဆင်တူသည့် အသံများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ညီအစ် ကိုဖြစ်ပါသည်။
မြတ်ဘုန်းရောင် မိခင်ကို လှည့်စားပုံမှားရိုက်လိုတိုင်း ဘုန်းသမ္ဘာက
ဖုန်းလက်ခံဖြေကာ မြတ်ဘုန်းရောင်ရုံးမှာ မြဲမြံရှိနေသယောင် ဆောင်ပေးခဲ့ဖူးတာ
အကြိမ်ကြိမ်တည်း။

*

(၃)

ထမင်းဝိုင်းကို ဝင်ထိုင်လိုက်သော သည်းမိုးသုန်သည်
ဘဲဥပုံပန်းကန်ပြားထဲမှ ငါးခူးကြော်ကြွပ်ရွရွကြီးတွေကို မြင်လျှင် မျက်နှာလေး
သုန်မှုန်သွားပါသည်။ ရွှေညိုရောင်သမ်းကာ ကြည့်လိုက်တာနှင့် ကြွပ်ရွမွနေတာ
သိသာသော ငါးခူးကြော်ကြီးနှစ်ကောင်ပေါ်မှာ ကြက်သွန်နီကြော် ရွရွတွေကလည်း
ဖြူးခံလျက်။

မြင်တာနှင့်သွားရည်ယိုချင်စရာကောင်းသော်လည်း ငါးဆိုရင်
လုံးဝမကြိုက်တဲ့ သုန်သုန်အတွက် တော့မကျေနပ်စရာသာဖြစ်သည်။

“ဒီညနေဟင်းက ငါးခူးကြော်ပဲလား ဒေါ်ကြီးဆင်”

နောက်ကဝင်လိုက်လာတဲ့ ပန်းခေါင်ရန်းကတော့ ထမင်းဝိုင်းကို
မြင်လျှင် တစ်ချက် နှစ်ချက် ခုန်ပေါက်လိုက်ကာ...

“ဟေး....ငါးခူးကြော် မိုက်တယ်”

ဒေါ်ဆင်က ပန်းကန်တွေထဲ ထမင်းဘူးထည့်ပေးရင်းက.....

“သုန်သုန်ဖို့က ဘဲဥလေး ခေါက်ကြော်ပေးထားတယ်”

“အဲဒီ ဒေါ်ဆင်က သိပ်မျက်နှာလိုက်တယ်။ ခေါင်ခေါင်ကြိုက်တဲ့
ဟင်းချည်းပဲချက်တယ်။ သုန်သုန်ကြိုက်တာဆို ဘယ်တော့မှ မချက်ဘူး။
သုန်သုန်ကြိုက်တဲ့ ဝက်သားအချို့ချက်တဲ့နေ့ဆိုတာ လက်ချိုးရေလို့ရအောင်ရှာတယ်။
ချက်ရင်လည်း ခေါင်ခေါင်အတွက်လို ဆိတ်သားတို့ ကြက်သားတို့ စပါယ်ရှယ်
လုပ်ပေးတယ်။ ခေါင်ခေါင် ကြိုက်တဲ့ငါးဟင်းချက်တဲ့နေ့ကျတော့ သုန်သုန်ဖို့ကို

ဘဲဥကြော် ကြက်ဥကြော် ဝက်အူချောင်းကြော်နဲ့ အလွယ်တကူပြီးစလွယ်တွေပဲ လုပ်ပေးတယ်”

“အို....မဟုတ်ပါဘူး သုန်သုန်ရယ် ဒေါ်ကြီးက အလျဉ်းသင့်သလို ချက်တာပါပဲကွယ်”

“ခေါင်ခေါင့် အကြိုက်ချည်းပဲ အလျဉ်းသင့်နေတာက ဘာသဘောလဲ”
ခေါင်ခေါင်က တသိမ့်သိမ့်လေးရယ်မောလိုက်ကာ....

“နင်ကလည်း ကလေးကြီးကျနေတာပဲ။ ဟင်းချေးများနေတာ”

“ငါမစားတာပဲ ချက်နေတာကိုး”

“ငါးစားတာ ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ ကိုယ်ကို မကောင်းတဲ့အဆီတွေ မတက်စေတဲ့အပြင် သူက တောင် လျှောချပေးသေးတယ်”

“အဲဒါတွေ တရုတ်ပြည်သွားပြော။ ငါလာမပြောနဲ့ ငါသိတယ်။ ကြိုက်ကိုမှကြိုက်လို့ပြော နေတာ”

“ငါဆိုရင် ငါးစားလို့ ဉာဏ်ကောင်းတာပေါ့ဟဲ့...”

“ဒေါ်ကြီးကို သုန်သုန် ကြည့်နေတာကြာပြီ။ လုံးဝတရားမမျှတဘူး။ ဝက်သားနေ့ကျရင် ခေါင့်ခေါင့်ကို တန်းတူရည်တူလိုက်လုပ်ပေးပြီ ငါးနေ့ကျရင် သုန်သုန်ကို တစ်ရာနှစ်ဆယ်တန် ဘဲဥပဲကြော်ကျွေးတယ်။ ဒါတွေမမြင်တတ်ဘူး ထင်နေလား။ မပြောချင်လို့ကြည့်ကြည့်နေတာ။ ဒေါ်ကြီး ဆင်မျက်နှာလိုက်တာက ပိုပိုလာပြီသိလား။ ဦးဦးဘက်က လာတဲ့လူမို့ဦးဦးတူမကိုပဲ အရေးလုပ်စရာထင်တာလား။ သုန်သုန်အန်တီလှိုင်ကိုသိအောင်ပြောပြရလိမ့်မယ်”

ဒေါ်ဆင်မှာ ဒီတော့လည်း မျက်နှာတွေပျက်လျက်....

“အို...လှိုင်လှိုင်တော့မပြောပါနဲ့ သမီးရဲ့ ဒေါ်ကြီးက ဒီလိုပဲ သင့်သလို လုပ်လိုက်မိတာပါ။ ကဲ...ကဲ...အခုဘာစားမလဲ။

စိပီကြက်အူချောင်းလေးတွေရှိတယ်။ တစ်ထုပ်ကြော်ပေးရမလား”

“ရှိရင်အစကတည်းကဘာလို့မကြော်သေးလဲ”

“မေ့နေတာကွယ် သုန်သုန်ရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ခေါင်ခေါင်ပါ စားရမယ့်နေ့မျိုးမှ ကြော်မလို့ သိမ်းထားတာ ဒေါ်ကြီးဟာ ဦးဦးလူမှ ဦးဦးလူ။ ဦးဦးဘက်ပဲလူထင်တာ”

အဲလိုပြောရင်ဒေါ်ဆင်ကြောက်မှန်းသိ၍ သုန်သုန်ကလည်း ဖိဖိပြောပါသည်။ ဒေါ်ဆင်မှာ အန်တီလှိုင်ကိုတော့ဖြင့် အင်မတန်ကြောက်သေးရာ အကြီးအကျယ် မျက်နှာတွေပျက်ပြီး ဂက်စ်မီးဖို ပြေးဖွင့်ရင်း ဆီအိုးတင်နှင့် ကြက်အူချောင်း ပြေးလွှားကြော်နေပါတော့သည်။

“နင် ဒေါ်ကြီးဆင်ကို စိတ်ညစ်အောင် မပြောပါနဲ့”

“ပြော...ဘာဖြစ်လဲ”

“နင်ပြောတာ ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ကဲ...ဒါဖြင့်ဦးကျားလည်းဦးဦးလူပဲ။ ဒေါ်ကြီးနဲ့ဆို မောင်နှမအရင်းပဲ နင်က အန်တီလှိုင်တူမပေမယ့် ဦးကျားကြီးက နင့်ကိုပိုအရေးလုပ်တာပဲ”

“အဲဒါ ငါ့ဦးကျားကြီးက စိတ်ဓာတ်မှန်လို့ပေါ့”

“ဪ...နင်အရေးလုပ်မှ စိတ်ဓာတ်မှန်တယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ဟဲ့၊ဦးဦး လူယုံရင်းတွေက နင့်ကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ပိုအရေးပေးကြရမှာပဲလေ”

“ဦးကျားကြီးက နင့်ပဲအရေးပေးတာ”

“ငါ့ကိုအရေးပေးတာငါ့ကိုချစ်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ နင့်ကိုတော့မမျှမတ မကြည်မဖြူ လုပ်တာရှိသလား...ပြောဒေါ်ကြီးဆင်ကျတော့ ငါ့အပေါ်

မမျှမတလုပ်တာ များနေပြီ အဲဒါသိအောင်ပြောပြမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မပြောနဲ့ နင်အန်တီလှိုင်ကို အလကားအပိုတွေလျှောက်တိုင်မနေနဲ့”

“အဲဒါအပိုတွေမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဖြစ်နေတာတွေ။ အန်တီလှိုင်လည်း ငါးမကြိုက်ဘူး အန်တီလှိုင်တို့ဒီမှာနေတုန်းက ဒေါ်ကြီးဆင်ငါးဟင်းကို ဒီလောက်မကြာမကြာ ဆက်တိုက်ချက်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်သုန်သုန်ရယ်။ ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ကြီးဆင်က သုန်သုန် ဘဲဥကြော်လေးလည်း ကြိုက်တာပဲဆိုပြီး အလွယ်လုပ်မိတာပါ”

“ဝက်သားချက်တဲ့နေ့ကျရင်ဓာတု ခေါင်ခေါင့်လည်းကြက်ဥကြော်ကြိုက်တာပဲဆိုပြီး ကြက်ဥကြော် တစ်လုံးတည်းနဲ့ကျွေးတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါလား”

သည်းမိုးသုန်ပြောသမျှက အပိုမပါ အမှန်တွေချည်းဖြစ်လေရာ ဒေါ်ကြီးဆင်မှာ ရေရေရာရာ ချေပရာစကား မရှိဘဲ အပြစ်ရှိတဲ့ရုပ်ကြီးနှင့်သာ အပြေးအလွှားလုပ်ကိုင်နေပါသည်။

“နင်ဟာလေ လူတစ်ဖက်သားကို အတော်ဒုက္ခပေးတယ်”

“ငါးခုကြော်ကြီးကိုအကောင်လိုက် ဖဲ့ရွဲ့ကိုက်ဝါးရင်းဆိုတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့နော်။ နင်ကျတော့ ဒုက္ခပေးဖို့မလိုဘဲ စားနေရတာ ကိုး”

“ကလင်....ကလင်...ကလင်”

ထိုစဉ်အိမ်ဖုန်းကမြည်လာ၍ ထမင်းစ မစားရသေးတဲ့ သုန်သုန်က အိမ်ရှေ့ကို ထွက်သွားကာ ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါသည်။

“အတော်ပဲ ဒေါ်ကြီးဆင်ရေ ဒီမှာအန်တီလှိုင်ဆက်တယ်”

“သုန်သုန်ရယ်...လှိုင်လှိုင်ကြားရင်မကောင်းပါဘူးကွယ်။ ဒေါ်ကြီးမှာ ဒီသဘောမျိုးမရှိရပါဘူး သွားမပြောပါနဲ့”

ငိုများပင်ငိုတော့မည် အရိပ်အသွင်မျိုးနှင့် ဒေါ်ဆင်က မျက်စိပျက်
မျက်နှာပျက် တားသလို ခေါင်ခေါင်ကလည်း...

“အန်တီလှိုင်အလကားစိတ်ရှုပ်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်
နင်သွားမလုပ်စမ်းပါနဲ့ သုန်သုန်”

“အင်းလေဒါဖြင့်ပြီးရော ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံးအနေနဲ့
သဘောထားလိုက်ပါ့မယ်။ နောက်တစ်ခါကျရင် တိုင်မယ် ဟယ်လို”

“ဟယ်လို...ဟယ်လို သုန်သုန်မကြားရဘူးလား အသံတွေ
ပလုံးပထွေးနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အမှန်က သည်းမိုးသုန်က ဖုန်းစကားပြောခွက်ကို လက်ဝါးနှင့်ကာပြီး
တစ်ဖက်ကို လှည့်ပြောနေတာဖြစ်ပါသည်။

“သုန်သုန်ကြားရပါတယ် အန်တီလှိုင်”

“ခေါင်ခေါင်ရောရှိလား ဒေါ်ဆင်ရော”

“အားလုံးရှိပါတယ် အန်တီလှိုင်”

“စပ်ပီကာဖွင့်လိုက်စမ်း သုန်သုန်။ အားလုံးနဲ့ပြောချင်တယ်။
အနားခေါ်လိုက်”

“ဟုတ်”

သုန်သုန်က စပီကာခလုတ် နှိပ်ဖွင့်လိုက်ရင်း.....

“ဒေါ်ကြီးဆင် ခေါင်ခေါင်အန်တီလှိုင်က အားလုံးလာနားထောင်တဲ့
စပီကာနဲ့ စကားပြောမယ်”

အားလုံးအနားရောက်လာကြပါသည်။

“အားလုံးအနားမှာရှိပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အန်တီလိုင်အသံက စပီကာသံနှင့် ကျယ်ကျယ်စူးစူး ဧည့်ခန်းထဲမှာ
ဟိန်းနေပါသည်။

“ဒီတစ်ဂုဏ် နှစ်ရက်အတွင်းမှာ အိမ်ကိုဧည့်သည်လာလိမ့်မယ်။
ဧည့်သည်က ရိုးရိုးလာမှာ မဟုတ်ဘူးအိမ်မှာလာတည်းမှာ အားလုံးကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်”

“ဘယ်သူလဲ အန်တီလိုင်”

“ဦးဦးနဲ့အရမ်းခင်တဲ့ ချစ်တဲ့မိတ်ဆွေ လာမှာ၊ သိပ်လည်းရင်းနှီးတယ်။
အပြန်အလှန် ကျေးဇူးတွေလည်း ရှိကြတယ်။ ဒီတော့ အန်တီလိုင်တို့ အဲဒီ မှာ
မရှိပေမယ့် ရှိတဲ့အလားဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ချင်တယ်။ ဒေါ်ဆင်ရေ....ဒေါ်ဆင်ရော
ကြားရလား”

“ကြားပါတယ် လှိုင်လှိုင်”

“သူတစ်လ.....တစ်လကျော် နေမယ်ပြောတယ်
သူအိမ်မှာချီနေတဲ့အတွင်း ဈေးဖိုးကိုလည်း အရင်ကထက် ဖောဖောသီသီသုံးပြီး
ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်ပါ ဒေါ်ဆင်၊ မနက်စာ။နေ့လယ်စာ၊ညစာ၊အိပ်ခါနီး
ဘာသောက်တတ်လဲ စသဖြင့် အသေးစိတ် လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက် ပြုစုပါ၊
သူကြိုက်တာမေးပြီး ချက်ပါ၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ ဧည့်သည်ကို
မျက်နှာတစ်ချက် မညှိစေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးဦးက သေသေချာချာပြော၊ သေသေချာချာမှာနဲ့
အထပ်ထပ်သတိပေးနေတယ် သိလား ခေါင်ခေါင်ရော သုန်သုန်ရော လိမ်လိမ်မာမာ
အပိုးကျိုးကျိုး ကြွနွံရရနဲ့ ဧည့်သည်အပေါ် ဧည့်သည်က ယောကျားဖြစ်တော့

နေတာထိုင်တာ ပြောတာဆိုတာ အားလုံး ကြွကြွသိက္ခာအပြည့်ရှိရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှိရှိသေသေ လေးလေးစားစားရှိရှိကျိုးကျိုးဆက်ဆံရမယ်”

“ယောက်ျား ဟုတ်လား.....အန်တီလှိုင်”

“ဟုတ်တယ် ယောက်ျားဆိုပေမယ့် လူပျိုကာလသားလေးတွေ ဘယ်ဟုတ်မလပြည့်တို့ထက် အသက်ဆယ့်လေးငါးနှစ်ကြီးမယ်။ လူကြီးပိုင်းတွေဖြစ်နေပြီ။ နာမည်က မြတ်ဘုန်းရောင် ဦးမြတ်ဘုန်းရောင်ပေါ့နော်။ ဦးတပ်ပြီးတော့ခေါ်၊ ဦးဦးလို့ခေါ်လည်း ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်က အပျိုလေးတွေ ဟိုကနဦးသည်က လူပျိုကြီးနော်။ အဲဒီ တော့ ညည်းတို့အနေအထိုင်တတ်ဖို့ လိုတယ်”

ကိုယ့်ဘက်က ဖော်ရွေစဉ်းဝတ်ကျေမှုကိုလည်း ပြရမယ် ကြွကြွလည်း ရရမယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ်သာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေထိုင်ဆက်ဆံပေတော့။ ဟာ...ဦးကျော်ခနဲ့ ဒေါ်လှိုင်လှိုင်ရဲ့ တူမနှစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်လိုပဲ ဘယ်ဝါပဲဆိုပြီး မကောင်းသတင်း ထွက်မှာမျိုးမလိုချင်ဘူး။ ကြား ကြလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီလှိုင်”

“ညည်းတို့နှစ်ယောက် ဧည့်သည်ရှိတုန်း အထူးသဖြင့် ချစ်ချင်ခင်ခင် တည့်တည့်ရှုရှုလည်း နေကြပါ။ တစ်ယောက်က ကလော်။ တစ်ယောက်က ကလန်နဲ့၊ အိုးကရွဲ့စလောင်းကရွဲ့ ပြသနာတက်နေတာမျိုးမလိုချင်ဘူးနော်။ သုန်သုန်ကြားလား”

“ကြားပါတယ်”

“ခေါင်ခေါင်ရော”

“ကြားပါတယ်အန်တီလှိုင်”

“အန်တီလှိုင်ရယ်....ဧည့်သည်ကလည်း မလာခင်ကတည်းက
ကြောက်နေရပါလား။ ဘယ်သူ့မို့လို့လဲဟင်”

“ဦးဦးမိတ်ဆွေပါဆိုသုန်သုန်ရယ်။ အသက်ကွာတယ်။
ညီအစ်ကိုလိုချစ်ကြတာ။ မန္တလေးကပဲ လေသူဌေးကြီးနော်။ မြတ်ဘုန်းရောင်ဆိုတာ
ညည်းတို့မကြားဖူးဘူးလား”

“ကြားတော့ကြားဖူးတယ်။ မမြင်ဖူးဘူး”

သုန်သုန်နှင့်ခေါင်ခေါင်ဟာ စီးပွားရေးလောကတွေ
စီးပွားရေးသမားတွေကို စိမ်မဝင်စားတတ် သေးခင် ဘာမှသိပ်ကြားဖူးနားဝ
ဗဟုသုတမရှိသေးခင်ရန်ကုန်ကို ရောက်လာကြတာဖြစ်၍ နာမည်လောက်သာ
ရေးတေးတေးကြားဖူးပါသည်။

“သူဌေးမကြီးဒေါ်မြစိမ်းရော။ မသိကြဘူးလား”

“ဪ...သိတယ်...သိတယ်။ အန်တီလှိုင်၊ ဒေါ်မြစိမ်းကိုဓာတု
မြင်ဖူးတယ်”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ လာတယ်။ အဲဒီ အဘွားနဲ့သူနဲ့သူငယ်ချင်းတွေ”

“ဪ...အဲဒီအဘွားကြီးက

သားဂုဏ်တအားမောက်တာဆိုတာကြားဖူးတယ်”

“အေး...အဲဒါ ညည်းကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ သုန်သုန်။ ညည်းတို့ကိစ္စက
ဦးမြတ်ဘုန်းရောင်ကို ဧည့်ဝတ်ကျေဖို့ ဒေါ်ဆင်က အပေါ်ထပ်က အခန်းတခန်းကို
ရှင်းပြီး ပြင်ထားပေးပါ။ အခုအားလုံးအောက် ထပ်ပဲ နေကြတာ မဟုတ်လား”

“သူ့ကိုအပေါ်ထပ် တင်ထားပေါ့။ အိပ်ခန်းလည်း

သေချာပြင်ဆင်သန့်ရှင်းပေး၊ ဗီရိတွေ ဘာတွေ အမွှေးဖျန်းထားပေး။

ရေချိုးခန်းထဲလည်း လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းပစ္စယစုံစုံလင်လင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လေး

ဖြည့်ပေးထားပါဒေါ်ဆင်။ လိုတာကိုသွားဝယ်ပါ။ ဒီနေ့ပဲ စလုပ်ကြမှ။ သူက တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ရောက်လာမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါလှိုင်လှိုင်”

“ခေါင်ခေါင်ရော သုန်သုန်ရော အသေးစိတ်ကို အန်တီလှိုင်တစ်ချက်ျင်းမပြောနိုင်ဘူးကွယ်။ ကိုယ်က ရှိမနေ မြင်မနေရတော့ အကွက်စေ့အောင်လည်း မပြောတတ်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ သမီးတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ အန်တီလှိုင်အားကိုးတယ်။ စိတ်လည်းချမယ်နော်။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီလှိုင်”

“အဲဒီ မြတ်ဘုန်းရောင်ရဲ့အဖေရဲ့အစ်ကို သူ့ဘကြီးက ဆရာဝန်ကြီးဟာ အခုဦးဦးလုပ်နေတဲ့ ဆေးရုံကြီးမှာပဲ ရှိတယ်။ ဦးဦးဒီကိုအလုပ်လှမ်းလျှောက်တုန်းက သူ့အကူအညီအများကြီးရခဲ့တယ်။ ဦးဦးက အဲဒီ မြတ်ဘုန်းရောင်ကို ဘာတစ်ခုမှ လိုလေသေးမရှိအောင် အိမ်မှာ အခွင့်ထူးပေးပြီး ပြုစု ထားစေချင်တာနော်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်မွန်းနေလို့လည်း ညည်းတို့က ဒီသူဌေးကြီး ဟိတ်ကြီး ဟန်ကြီးနဲ့ ကြောက်စရာများ ဖြစ်မလားလို့ မစိုးရိမ်နဲ့။ သူက အရမ်း Humble ဖြစ်တာ။ လုံးဝမောက်မောက်မာမာ မော်မော်ကြွားကြွားမရှိဘူး။ ရောက်လေရာအရပ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ကုပ်ကုပ်နုပ်နုပ်ပဲနေတာ။ မသိရင် ကျိုကျိတ်ကပ်ကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးမင်း မထင်ရဘူး။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နဲ့သဘောကောင်းကောင်းပါ။ သူ့ကိုသူဌေးရယ်လူလူသိမှာကိုတောင် သူကသိပ်အသိခံချင်တာမဟုတ်ဘူး...”

အေးပါးတွေ့တော့သိမှာပေါ့။ အဓိကက ကိုယ့်အိမ်မှာနေခိုက် အဆုံးစွန် ဧည့်ဝတ်ကျေဖို့ပဲ။ နှစ်ရက်သုံးရက်နေရင် အန်တီလှိုင်ပြန်ဆက်ဦးမှာပါ။ သူရောက်ပြီဆိုလည်း စကားပြောရတာ ပေါ့ ဟုတ်လား

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါ်ဆင်ရော ဘာပြောဦးမလဲ”

“မပြောတော့ပါဘူးလို့လို့လို့။ ဝေယျာဝစ္စအတွက် စိတ်ချပါ။

အချက်အပြုတ်အလျော်အဖွတ် လှည့်ကျင်းပေးတာတွေ
ဧည့်သည်စိတ်တိုင်းကျဖြတ်အောင် လိုလေသေးမရှိစေရပါဘူးလို့လို့လို့”

“ကျေးဇူးပဲဒေါ်ဆင်ရေ၊ ဦးကျားကိုလည်း

ဒီအတိုင်းအားလုံးပြောပြပါဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပြပါ့မယ်”

“ကဲ...ဘာပြောကြဦးမလဲ”

“သုန်သုန်ပြောမယ် အန်တီလို့”

“ပြော”

“သုန်သုန် ဟန်းဖုန်းရပြီး အန်တီလို့....ခီးခီး”

သုန်သုန်ရယ်သံက ထုံးစံအတိုင်းခေါင်ခေါင့်အတွက်

နားကြားပြင်းကတ်စရာ။ ခေါင်ခေါင့်ကို ခေါင့်ခေါင့်အမေက

ဒီတစ်နှစ်ကျောင်းအဖွင့်အတန်းအတက်မှာ ဟန်းဖုန်းဝယ်ပေးခဲ့ကာ

ခေါင်ခေါင့်အဖေက ရန်ကုန်ပြန်တဲ့လူကြုံကြုံသမီးအတွက်

ဟန်းဆက်တစ်ခုထည့်ပေးလိက်တာမို့

ခေါင်ခေါင်တစ်ယောက်ဖုန်းလှလှလေးတကိုင်ကိုင်ဖြစ်နေခဲ့တာ။

ပထမတော့ကိုယ်လည်းဖုန်းသိပ်ပြောစရာမရှိတာမို့ ဟန်းဖုန်းဆိုတာကို

စိတ်မဝင်စားလှပေမယ့် ခေါင်ခေါင်တစ်ယောက်ဖုန်းလေးကိုနားမှာ

တကပ်ကပ်နှင့်ရှိုးကျနေတာမြင်ပါများတော့ သုန်သုန်က အမေထံလှမ်း၍

နားပူနားဆာတိုက်ပူဆာတော့တာပင်။ မနေ့ကတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ လှမ်းဆက်

သွယ် ဝယ်ယူသူက သုန်သုန်လက်ထဲ တယ်လီဖုန်းလေးကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ

လာရောက်အပ်နှံသွားပါသည်။

“ဟုတ်လား ညည်းအမေ ဝယ်ပေးတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်...အဟီး”

“ညည်းတို့နှစ်ယောက်တော့နော်။

ဟန်းဖုန်းကိုယ်စီနဲ့တွေ့ကရာအကောင်တွေနဲ့ ဖုန်းတွေ လျှောက်ပြောမနေကြနဲ့ပဦး။
ဖုန်းကို စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ပြော။ ဘယ်သူဖုန်းဘီလ်ဘယ်လောက်ကျလဲဆို တာ
ငါဒေါ်ဆင့်ကို စစ်ခိုင်းမှထင်တယ်”

“အန်တီလှိုင်ဒေါ်ကြီးဆင်ကို စစ်ခိုင်းရင်တော့ သူခေါင်ခေါင်ကျ
တကယ်ကျတာထက် လျော့ပြောပြီး သုန်သုန်ကျတော့ အတိအကျသတင်းပို့မှာပဲ”

သုန်သုန်က မခွပ်သာခွပ်သာလေး ဒေါ်ဆင့်ကိုခွပ်လိုက်ပါသေးသည်။
အန်တီလှိုင်က ဒီအိမ်က အခြေအနေဂိုဏ်းဂဏ်းတို့ကို သိနေတာမို့ ဒေါ်ဆင်ကြီး
အနေမခက်ရစေရန် တသောသော ရယ်မော လိုက်ရင်း....

“ဒေါ်ဆင်မဟုတ်လည်း ဦးကျားပေါ့”

ခေါင်ခေါင်က နှုတ်ခမ်းလေးရွဲ့ကာ

“အဲဒီ တော့ ဘာထူးလဲ အန်တီလှိုင်၊ သူပြောတဲ့အတိုင်း
ပြောင်းပြန်ဖြစ်ရုံပဲ”

“တော်ပြီ....တော်ပြီ...ကိုယ့်အသိစိတ် ကိုယ့်အဆင်မြင်နဲ့ပဲ နေကြ။
သမီးတို့က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အုပ်ထိန်းပြီးနေနေကြတာပဲလေ။
ဦးကျားတို့ဒေါ်ကြီးဆင်တို့က ဘေးကပံ့ပိုးစောင့်ရှောက်ရုံပဲ သမီးတို့ လိမ္မာပြီးသားပဲ၊
အသိဉာဏ်ရှိကြပါတယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ....သုန်သုန်နံပါတ်ပေးပါဦး”

“၀၉။.....အန်တီလိုင်”

“ကဲ...ကဲဒါပဲလေ။ နောက်နှစ်ရက်သုံးရက်နေမှ ဆက်လိုက်မယ်။

မင်းတို့ဦးဦးတော့ဆေးရုံက On Call ခေါ်ထားလို့ မရှိတော့ဘူး။ ဘာမှာကြဦးမလဲ”

“မမှာတော့ပါဘူး အန်တီလိုင်”

“ဒါဆိုဖုန်းချပြီနော်။ Bye Bye”

“Bye Bye အန်တီလိုင်”

“Good Night အန်တီလိုင်”

ဖုန်းချလိုက်ပြီးတဲ့အခါ အားလုံး ထမင်းစားခန်းထဲကို

ပြန်ဝင်လာကြပါသည်။

နှစ်ယောက်တူတူ ခပ်တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်

ထမင်းထိုင်စားနေကြရင်းက....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှာ လူတစ်ယောက်အပိုရှိလာမှာနေရထိုင်ရ

ကျဉ်းကျပ်စရာပဲ သုန်သုန်ရဲ့”

“အေး...ငါလည်း ဒါပဲတွေးနေတာ။ အမျိုးသမီးဆိုရင် တော်သေးတယ်”

“ပြီးတော့သူဌေးကြီး”

“သူဌေးကြီးဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“သူက သိပ်မြင့်နေတော့ ငါတို့ကိုနေ့စဉ်နဲ့အမျှ တွေ့မြင်နေရမှုအပေါ်မှာ

အထင်သေးစရာတွေ ဘာတွေ ဘယ်အချက်မှာကြုံသွားမလဲ စိတ်ပူစရာပေါ့ဟ။

ဘယ်လောက်ပဲ ရိုးကုပ်ကုပ်ပါတယ်။ Humble ဖြစ်ပါတယ်။ အန်တီလိုင်ပြောပေမယ့်

ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့လူကြီးဟာ တမင်တကာ ဟိတ်ဟန်မဟုတ်တောင် သူ့ဟာနဲ့သူ

နေသားတကျ စွဲနေတဲ့ဟိတ်ဟန်တွေ ဘဝင်တွေတော့ရှိမှာပဲ။

သာမန်သူလိုငါလိုလူကိုဆက်ဆံရမှာနဲ့တော့ ဘာနည်းနဲ့မှ မတူနိုင်ဘူး”

“အေး....နင်ပြောတာလည်းဖြတ်နိုင်တယ်ခေါင်ခေါင်”

“ကိုယ်ကပါ သူ့အထင်မသေးအောင် သတိနဲ့နေနေရမှာကျဉ်းကျပ်တယ်”

“အို....သူ့အထင်မသေးအောင်ဆိုပြီးတော့တော့ မနေနိုင်ပါဘူး။

သူ့အထင်မသေးတော့ကော ငါတို့ထမင်းဘယ်နှနှပ်စားရမှာမို့လို့လဲ။

ကိုယ့်ဟာကိုယ်နေမြဲတိုင်းကိုယ်နေတတ်သလိုနေမှာပဲ”

“အေး...နင်အဲသလို ကြက်အူချောင်းကြော်ကိုင်လိုက်တဲ့

လက်ညှိုးလက်မကို ပြတ်ခနဲ ပြတ်ခနဲ

စုပ်တာမျိုးသာတွေ့ရင်ဟင်း....ဘယ်လိုမိန်းမစားလဲ၊

လက်ကိုစုပ်တယ်ဆိုပြီးအထင်သေးမှာသေချာ နေပြီ”

“အောင်မာ...အဲဒီ လိုဆိုရင် ငါကမေးပစ်လိုက်မှာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ရှင်လည်းပဲ အခုအချိန်အရွယ်မှာ လက်မစုပ်တော့ဘူးဆိုရင် ထားပါ။

ဟိုးငယ်ငယ်ကတော့ စားစရာကိုင်ပြီးပေသွားတဲ့လက်ညှိုးလက်မကို

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မစုပ်ဖူးဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား လိုပပေါ့”

“စုပ်ချင်မှစုပ်မှာပေါ့ သူဌေးပဲ။လက်နဲ့တောင်ကိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့...မိခေါင်ခေါင်ရဲ့ သူဌေးဆိုတာ လူထဲကလူပဲလေ။

သူများထက်ပိုက်ဆံပိုရှိနေတာကလွဲရင် သူများတွေအတိုင်းပဲပေါ့ဟဲ့။

ဘာမှပိုမထူးဘူး။ သိပ်ပြီးတော့လည်းအထင်ကြီးမနေနိုင်ဘူး။ ဇိမ်ပျက်တယ်”

ခေါင်ခေါင်က သုန်သုန့်ကို “ခွစာမ”ဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့

မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပစ်လိုက်ပါသည်။ သူပဲ ပစ်စလက်ခတ်နေရင်နေပေါ့။

ခေါင်ခေါင်တော့မနေနိုင်။ အထင်သေး အမြင်သေးမခံနိုင်။ သတိထားပြီးဓာတုတော့

အဆင့်မြင့်ကာနေရာမှာပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့မျက်စိအောက်မှာ ကိုယ်ဟာ အဲဒီ လူနှင့်အနိမ့်အမြင့်အဟပ်ကွာလှပြီး အံ့ဩတကြီး ငုံ့ကြည့်ခံရတဲ့ အနေအထားမျိုးကို ရောက်မှာ တော့ ပန်းခေါင်ရန်း စိုးရိမ်လှသည်။

“ငါကတော့ အိမ်မှာယောက်ျားသူစိမ်းကြီးတစ်ယောက်ရှိနေမယ်ဆိုတော့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်။ ဒါပဲ သူ့ဟာသူ သူဌေးကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်းရဲသားကြီးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ သူဌေးကြီးကော ဆင်းရဲသားကြီးကောဟာ အီးကုန်းရင် လက်ကိုအီးပေးမှာချည်းပါပဲဟယ်”

“နင်ဟာလေ အတော်ညစ်စုတ်တယ်”

“ဟုတ်တာတွေ ပြောတာပဲဟာ။ ညစ်စုတ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“သုန်သုန်နော်ကြိုပြောထားပါပေရဲ့။ နင်သိပ်အထင်အမြင်သေးစရာတွေ မလုပ်မိစေနဲ့။ ငါပါရော အထင်သေးခံနေရမယ်”

သုန်သုန်နက ခေါင်ခေါင့်ကို မျက်ခုံးလေးပင့်မျက်လုံးလေးပြူးကာ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“နင်က ဘာလို့အဲလောက်တောင်မှ

အထင်သေးခံရမှာကြောက်နေတာလဲ။ လော့ဂျစ်သဘောအရ ကောက်ယူရင်အထင်သေးခံရမှာကြောက်နေတဲ့သူဟာ သူ့မှာအထင်သေးစရာ အကြောင်းအချက်တွေ ရှိနေလို့ဟဲ့။ အထင်သေးခံစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတဲ့သူဟာ နေရင်းထိုင်ရင်း အထင်သေးခံရမှာကြောက်မနေဘူး”

ခေါင်ခေါင်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်စားပွဲမှဆောင့်ခနဲထရပ်လိုက်ကာ...

“ငါ့မှာ ဘာမှအထင်သေးစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။

ငါ့အဖေအမေကလည်း ပိုက်ဆံရှိတယ်။ ငါကလည်း ဆေးကျောင်းသူ ရပ်ရှည်လည်းပြောစရာမရှိဘူး။ မိကောင်းဖခင်သမီးသန့်သန့်လေး”

“ဟဲ့တော့”

“နင်လိုက်မပြောနဲ့နော်သုန်သုန်”

“မပြောင်ပါဘူး”

“နင်ပေါက်ကရတွေ လျှောက်လုပ်လို့ လူအထင်သေးခံရရင်သာ ငါပါကပ်ပါမှာစိုးရိမ်တာကို ပြောနေတာ”

“ဒါဖြင့် ငါနဲ့ကပ်မနေနဲ့ပေါ့။ ခွာနေပေါ့။ အဲဒါဆို ကပ်မပါဘူး။ ခွာပြီးပါမှာ”

“သုန်သုန်နော်။ တော်ပြီ၊ နင်နဲ့ဆွေးနွေးရတာ ဘာမှအရည်အဖတ်မရဘူး။ အလဟဿ အချိန်ကုန်တယ်”

ခေါင်ခေါင်က ထမင်းစားခန်းမှတဘတ်ဘတ် ထွက်ခွာသွားလျှင်....

“ခေါင်ခေါင်...နင်ထမင်းစားပြီးလက်မဆေးပါးစပ်မဆေးတော့ဘူးလား”

“မလိုဘူး ငါ့ဇွန်းနဲ့စားတာ”

“ဪ...မသိပါဘူး။ ဟိုလေ...သူဌေးကြီးအထင်သေးမှာစိုးလို့ သတိပေးနေတာပါ...အဟီးဟီး”

“သုန်သုန်က သူ့ဟာသူ သဘောကျပြီးဆက်ရယ်နေပါသည်။

*